

“Yüzyılın Anlaşması” adlı zillet, işgal, katliam planına hayır!

Sayfa: 8

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Şubat 2020 / Sayı: 125 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Dostel Makina, ELS, Arçelik, Tofaş, Oyak-Renault, HT Solar, Mercedes metal fabrikalarından; VIP Tekstil, Trelleborg, İzmir tekstil deposu işçilerinden haberler

Sayfa: 2-3

EKMEK VE HÜRRIYET İÇİN

SINIF SENDİKACILIĞINA SINIF SİYASETİNE!

Hak verilmez alınır!

Memur bu sene ne zam alırız diye bekledi, ilk altı ayda yüzde 4 zam aldı. Türkiye'nin en büyük sanayi kuruluşu Tüpraş'ın sözleşmesi sektördeki grev yasağı dolayısıyla Yüksek Hakem Kurulu'na gitti. Taraf hakem, işçiye yüzde 6'lık zammı uygun gördü. Sonra kamu işçisi yüzde 8 aldı. Türk-İş Başkanı mikrofonu açık unuttunca herkes öğrendi ki “iş uzasa karışacaktı”. Nihayet seneyi bitirirken asgari ücret konusu gündeme geldi, 10 milyon insan gözünü Ankara'ya dikti. Asgari ücret 2.354 lira (AGİ dahil) olarak açıklandı, milyonlar yine açlık sınırında kaldı.

Kamu emekçilerinin (memurlar) grev hakkı tanınmıyor, Tüpraş'a grev yasak, kamu işçisinin (Harb-İş dışında) grev hakkı var ama onu da Türk-İş ağası bırakmıyor. Asgari ücretli ise örgütsüz... Sonuç başka ne olabilirdi ki?

Nihayet MESS süreci geldi. Metal işçisi meydanları dolduruyor, grev diyor, patronları korkutmaya başlı-

yordu. Sektördeki sendikalardan Türk Metal ve Birleşik Metal-İş'ten her ikisi de grev kararı aldı. Daha önceki grevler yasaklanmışsa da bu yasaklar fabrikalarda üretim aksamalarıyla sürmüştü. Şimdi ise işçi ne olursa olsun grev diyor, özellikle Gebze'den işgal, grev, direniş sloganları yükseliyordu. Grev tarihi gelmeden yüzde 6 ile başlayan pazarlık yüzde 17'ye geldi. Türk Metal imzayı attı.

Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin kabul etmeyip greve devam demesi devleti harekete geçirdi. Daha önce grev diyen Birleşik Metal-İş yönetimi de Ankara'da imzayı atınca sözleşme orada kaldı. Grevin adı buraya kadar getirmişti. Grevin kendisinin nasıl bir kazanım elde edebileceğini ise Gebze'de 43 gün süren grevin ardından yüzde 34 alan Petrol-İş'e bağlı Trelleborg işçileri gösterdi.

Her şey çok açık değil mi? Ne verecekler diye bek-

lemenin sonu belli. Harekete geçmek, hakkını istemek ve almak gerekli. Bunun yolu da üretimden gelen gücümüzü kullanmaktan geçiyor. Hak verilmez alınır! Zafer sokakta, meydana, fabrikalarda kazanılır!

Biz hakkımızı almazsak kimse bize insanca yaşayacak bir ücret vermeyecek. Patronları dize getirecek, sendika ağalarının diktiği engelleri açacak, tabandaki işçi iradesine dayanan bir sınıf sendikacılığı şart!

Aynı şekilde demokrasi ve hürriyetler de AB'nin ve düzen partilerinin lütfuyla gelmeyecek. Hürriyeti de işçi sınıfının öncülüğünde tüm emekçi halk örgütlenerek ve bileğinin gücüyle fethetmek zorunda! Grev hakkı grev yaparak, fikir hürriyeti fikirleri eyleme dökerek, insanca yaşam insanlık dışı muameleyle direnerek kazanılacak! Hepsinin yolu sermayeden ve emperyalizmden bağımsız bir sınıf siyasetinden geçiyor!

4 Salgın sebebi Çin değil, doğal gaz zammı

5 Bir istibdad projesi: Kanal İstanbul

7 Sungur Savran: “Metal işçisiyle hasbıhal”

Arçelik Çerkezköy fabrikasından bir işçi

Kavel ruhu

MESS sürecinde fabrikada bir çok eylem yaptık. Sloganlarla moralimizi yüksek tutmaya çalıştık. "MESS'in bize dayattığı zam oranını kabul etmiyoruz! Kazanılmış haklarımızın elimizden alınmasını kabul etmiyoruz! 3 yıllık sözleşmeyi kabul etmiyoruz ve sefalet koşullarında yaşamak istemiyoruz" dedik. Bunun için 15 dakikalık, yarım saatlik iş bırakma eylemleri yaptık. Tüm bu eylemlerin bir şeyleri değiştirmek yerine sendika tarafından işçilerin gazını almak için yapılan hareketler olduğunu biliyorduk. Bir de fabrikada "sahte mutluluk maskesi" taktırmak bu işin en karikatür hali oldu! Öyle ki fabrika yöneticileri bile bizi izleyip gülüyorlardı! Herkesin bildiği gibi işçinin basıncına dayanamayan Türk Metal en sonunda grev kararı almak zorunda kaldı. Yanlış anlaşılmasın, grev tarihini değil, sadece kararını açıkladı. Grev komiteleri kurmak zaten söz konusu değildi! Sadece bu bile grevin olmayacağını açık göstergesiydi.

TİS'in imzalandığı geceden saatler önce, internette Türk Metal'in %15,60'a imza attığı haberi fabrikada ağızdan ağıza dolaştı. Haklı olarak bir uğultu koptu fabrikada. Gerçek enflasyon oranının %6'larda olmadığını hepimiz bildiğimiz için, hiçbir şekilde kabul edilecek bir anlaşma değildi bu. Fabrikada tartışmalar devam ederken "bu haberin yalan olduğuna dair" farklı bir uğultu daha koptu. Belliydi ki bu işçinin nabzını yoklamaydı. Zaten, TİS görüşmeleri başlamadan bir hafta kadar önce fabrikaya %15 ile %18 arasında bir dedikodu salınmıştı. Yine belliydi ki böylelikle algı yaratmaya çalışıyorlardı. İşçiler %15'lik zam oranını kabul etmezse, iyimser gözle bakılan %18'lik zam oranına imza atılacaktı. Zaten Pevrul Kavlak da sözleşmeyi "işçilerin beklentilerinin üzerinde" diyerek tanımladı.

Ekonomik krizin giderek büyüdüğü, işsizliğin giderek arttığı, fabrikalar zarar ediyor komedisinin döndüğü, vergi ve zam oranlarının giderek arttığı, üniversitelerden mezun olanların bile işsiz kaldığı bir ülkede işçi %18'lik komik bir zam oranına ikna ediliyordu. Hem de bunu iki altı

aylık zammı birleştirip senelik %25 diye pazarlamaya başladılar bile! Komediye bakın ki, Pevrul Kavlak'ın açıklamasından saatler önce *Metal İşçisinin Sesi* bülteninde yayımlanan "sendika ağasının sattığını anlamamın 6 yolu" başlıklı yazı, sanki Pevrul Kavlak tarafından okunmuşçasına Pevrul Kavlak aynısını söyledi! İşçiyi sefalet koşullarına mahkûm ettikleri sözleşmeye zafer olarak bakmak da ayrı bir meziyet olsa gerek.

Her ne kadar oldu bittiyle TİS imzalanmış olsa bile, bir Türk Metal üyesi işçi olarak, Birleşik Metal'in Kavel ruhuyla mücadele etmesini şimdi izliyorum, hepimiz izliyoruz. Gözümüz kulağımız 5 Şubat'ta greve çıkacak fabrikalarda. Kavel ruhu gibi, 2015 ruhu gibi biz de onlara katılmamız. Aynı gayrı yok! Başka yol yok!

31 Ocak 2020

Gebze Dostel Makina'dan bir işçi

Yine tek yumruğuz! Son sözü biz söyleyeceğiz!

Biz aylar öncesinden işçilere bu işin sonunun zorlu olduğunu, baskıların grev yasaklarının olabileceğini, hatta bu ihtimalin yüksek olduğunu anlatarak, Kavel'i örnek vererek bu süreci ilmek ilmek ördük. İşçide tüm baskılara göğüs gerecek çelik gibi bir irade oluşturmaya çalıştık. Bu süreç içinde alınan eylemler bir yerde az gel-

meye başladı. Üretime ama sürekli üretime diktik gözümüzü. Işıklı yürüyüşle kısıtlı kalan eylemlerle olmayacağını biliyorduk.

Sürecin sonuna doğru yaklaşırken, bütün yaşanabilecek olumsuzlukları da anlattığımız işçiler hepimizi göze alarak o çeliktan iradeyi ortaya koydu ve grev dedi. Bunu merkez TİS komisyonunda kürsü-

den de söyledik. Oylamada da grev dedik. Oylamada üstünlük sağlandı ve grev kararı çıktı!

Ancak daha sonra kararımızın nasıl baltalandığını hepimiz gördünüz. Sonuç olarak bugün fabrikalarda büyük bir hayal kırıklığı ile beraber bir öfke birikti. Bu öfke ve tepkinin sonucunda işçinin inancını ve güvenini yitirmemesi için mücadele ediyoruz.

Kendi aramızda yine tek yumruğuz. Taleplerimizi belirledik. İmzalanan sözleşmenin dışında bu talepleri elde etmek için mücadelemizi sürdüreceğiz. Son sözü metal işçisi söyleyecek!

31 Ocak 2020

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Türk Metal mücadeleden bir sözleşmeyi daha oldu bittiye getirdi!

Eylül ayından itibaren MESS ile Türk Metal arasında beş altı tane görüşme yapıldı. En son yüzde 10, üç yıllık bir teklifte bulundu. MESS bu teklifinde diretti. Bu durum üzerine fabrikalarda eylemlerimize artmaya başladı. Fabrika içinde tüm işçi arkadaşlar MESS'in dayattığı sefalet sözleşmesine tepki gösterdi. İstediklerimiz sözleşmeyi alabilmemiz için eylemlerimizi arttırmamız gerekiyordu. Türk Metal MESS'e karşı tepki göstermek için miting yapmaya karar verdi. Mitinge binlerce metal işçisi katıldı. Metal işçileri olarak bu sözleşmenin bizim için ne kadar önemli olduğunu biliyorduk. Meydanı dolduran işçiler ne kadar kararlı olduğunu ve MESS'in dayattığı sefalet sözleşmesine karşı mücadele edilmesi gerektiğini inancı ve coşkusıyla gösterdi. Meydandaki herkes grev sloganını dilinden düşürmedi. Bu düğümü greve çıkararak çözebilir-

dik. Mitingde Pevrul konuşmasında "eylemse eylem grevse grev" dese de grev tarihini açıklamasını beklerken devamlı MESS ile uzlaşmadan bahsetti. Fabrikalarda yarım saat toplamda bir saat iki vardiya ile birlikte iş durdurma eylemleri yaptık. MESS ve Tofaş yönetimi bu eylemlerden çok rahatsız oldular. Bunun üzerine MESS Türk Metal'i tekrardan görüşmeye çağırdı. Görüşme yedi

saat sürdü. Görüşmenin ardından MESS ile sonraki akşam tekrardan bir görüşme yapılacağı açıklandı. TİS'in imzalandığı geceden saatler önce, Türk Metal'in %15,60'a imza attığı haberi fabrikada ağızdan ağıza dolaştı. Herkes tepki gösterdi. Gerçek enflasyon oranı %6'larda olmadığı için, bu kabul edilecek bir anlaşma değildi. Fabrikada tartışmalar devam ederken bu haberin yalan olduğuna dair bilgiler yayılmaya başladı. Türk Metal şube başkanları kendi facebook hesaplarında paylaşım geri sildiler. Bilginin nerden yayıldığı belli.

Zaten, TİS görüşmeleri başlamadan bir hafta kadar önce fabrikada %15 ile %18 arasında olacak dedikoduları dönüyordu. Her dönemde olduğu gibi algı yaratmaya çalıştılar. Görüşme bittikten sonra MESS ile anlaşıldığını sabah sözleşmenin açıklanacağını söylediler. Pevrul Kavlak zafer diyerek %17 ve 2 yıllık bir anlaşma yaptıklarını açıkladı. Fabrikadaki birçok kişi ilk başta sözleşmenin iyi olduğunu düşünse de 2017'de imzalanan sözleşmeden sonra enflasyonun artmasıyla birlikte aldığımız tüm zam boşa gitmişti. Bugünkü imzalanan sözleşmeye baktığımızda geçen sözleşmeden kalan açığı bile kapatmadı. Pevrul yine bize sormadan sözleşmeyi oldu bittiye getirdi. Sözleşmeye zafer diyerek bizi yine sattı.

Mercedes Hadımköy fabrikasından bir işçi

MESS dayatmasına karşı greve gidenler en iyisini yapıyor

Sözleşme imzalandı, herkes bayram gibi kutluyor, ama ben ortada kutlanacak bir şey göremiyorum. Daha iyisini alabileceksen neden bu rakamlara seviniyoruz anlamıyorum. Bir de Pevrul başkan bize lütufta bulunuyormuş gibi helal ediyor, yani ben otobüsü yapıp patrona al hadi sat ananızın ak sütü gibi helal olsun diyor muyum? Senin işin bu. Ayrıca rakamları açıklarken diğer işkollarında alınan zamların ne kadar düşük olduğundan bahsediyor. Sen ki Türkiye'nin en büyük iş kolunun, sanayi sektörünün, en büyük fabrikalarının sendikasının.

İnsan bunları söylerken utanır. Patronlar bile bizim gücümüzün farkındayken biz değiliz. Çok daha fazla alabileceksen bu rakamlara razı olmamız bekleniyor. Şimdi Birleşik Metal imzalamadı, greve gidiyor ve en iyisini yapıyor. Umarım bizden çok daha iyi rakamlar alırlar da üretimden gelen gücünün farkında olan işçilerin neler yapabileceğini anlarız ve bir sonraki sözleşme dönemi artık eskisi gibi rahat olmayan sendikamızı daha fazla rahatsız ederiz.

30 Ocak 2020

İstanbul Tuzla HT Solar'dan bir işçi

Patronun aklına şaşıyoruz!

HT Solar fabrikamızda sözleşme aşamasındayız. Fakat patron sendikamızın çoğunluk tespitine itiraz ederek sözleşme yapmamızı engellemeye çalışıyor.

Biz işçiler olarak temsilcilerimiz ve şubemizle birlikte örgütlü bir yapıda olduğumuzun bilincinde olarak işveren itirazı çeksün diye içeride üretimden gelen gücümüzü kullanıyoruz, baskılara boyun eğmiyoruz. Mücadelemizi büyütürük, sefalet ücreti istemediğimizi, insanca yaşam insanca ücret istediğimizi patrona duyuracağız. Biz kesin olarak patronun

nereye varmak istediğinin farkındayız. Toplu sözleşme sürecini olabildiğince uzatmak, işçilerin birliğini kırmak ve en nihayetinde sınıf uzlaşmacılığıyla kendi lehine bir sözleşme imzalayarak masadan kalkmak. Lakin anlayamadığı bir şey var patronun, o anlamadığı şey bu gazetenin sayfalarında defalarca yazıldı: İşgal.

HT Solar işçileri bu fabrikaya sendikayı birkaç toplantı yaparak sokmadı aksine işgal ederek üç gün üç gece fabrikasında yatarak sordu. Bu iradeyi hala hafife alan patronun aklına biz şaşıyoruz!

Bursa Oyak-Renault'dan bir işçi

Zafer masa başında uzlaşarak değil üretimden gelen gücümüzle, grevle olur!

Türk Metal işçiye sormadan apar topar oturduğu sözleşme masasında yüzde 17'lik zamma imza attı. Ancak bu oran temel tüketim ürünlerine yapılan zamlarla kıyaslandığında ücretlerdeki erimeyi karşılamadı. Hayat pahalılığı dolayısıyla yüzde 17'lik zam bırakın alım gücümüzü artırmayı kayıplarımızı dahi gidermemektedir. 2017'de yüz yılın sözleşmesi diyerek imzalanan sözleşmede olduğu gibi çok zaman geçmeden aldığımız bu zamda enflasyon karşısında eriyip gidecektir.

Pevrul Kavlak, sözleşmeyi överken, memurların, işçi emeklilerinin, kamu işçilerinin aldığı zamların yüzde 10'un altında kalmasını, Tüpraş'ta Yüksek Hakem Kurulu'na giden sözleşmenin yüzde 6'da bitirilmesini, THY sözleşmesinin yüzde 12'de kalmasını örnek göstermiştir. Bu tam anlamıyla MESS ağzıyla konuşmaktır. Türk Metal taslağı açıkladığı zaman taslakta iste-

nilen zammı az bulduğumuzu söylemiştik. O zamanlar bizlere en makul taslağı yaptıklarını, hepsini alacaklarının sözünü vermişlerdi. Yine her sözleşmede olduğu gibi zafer deyip geçiştirerek düşük zamma imza attılar.

Döviz kurunun yükselmesiyle birlikte işçiye Türk lirası üzerinden ödeme yapıp üretimini Euro, Dolar üzerinden satan MESS patronları kârlarına kâr katmıştır. Taslakta istenilenlerin hepsini vermede zorlanmayacağı açıktır. MESS ve Türk Metal'in anlaşması metal işçisinin en önemli talebini orta yerde bırakmıştır. %17'lik sözleşmenin kazanım diye pazarlanabilmesinin tek sebebi vardır, o da grev yasağı ve Yüksek Hakem Kurulu baskısıdır. Metal işçisi bu baskıyı yıktığında, fiili grevlerle grev hakkını tekrar kazandığında MESS istediği rakamı dayatamayacaktır. Grev bizim mücadelemizde MESS'e karşı önemli bir silahtır. Bizim fabrikalarda yaptığımız eylem-

lerde Bursa'da yapılan mitingte metal işçileri olarak gücümüzü ve mücadele etmede ne kadar istekli olduğumuzu gösterdik.

Metal işçileri olarak grev çıktığımızda taslakta ne varsa hepsini alabilecek gücümüz vardı. Türk Metal MESS ile anlaşarak buna engel oldu. Türk Metal'e güvenilmeyeceğini bir kez daha görmüş olduk. Grev hakkı yok ise, grev yok ise, sendika patron karşısında güçlü değildir. Grev hakkı yok ise, toplu sözleşme hakkı da anlamını yitirmektedir. MESS sözleşmesinde yapılacak bir grev sadece ücret zammını değil önümüzdeki sözleşmelere daha güçlü çıkmamızı sağlayacak ve aynı zamanda hükümetin ve patronların hakkımızı gasp etmelerine karşı büyük bir tehdit olacaktır!

VIP Tekstil direnişinden bir işçi

Bu fabrikaya sendika girecek

Direnin 70. günündeyiz, bıkmadan usanmadan direnmeye devam ediyoruz. İki kadın 23 yıllık emeğimizin karşılığında anayasal hakkımız olan sendikali olma hakkımızı kullandığımız için onlar

bizi işimizden ekmeğimizden ettiler. Her şeye rağmen şartlar zorlansa da yılmak yok direnmeye devam... Sağ olsun emekçi dostlarımız bizi hiç yalnız bırakmadılar, ilk günden beri yanımızdalar. Emekçiler olarak bizim bizden başka dostumuz

yok ne yazık ki. Sınıf dayanışmasının önemini bu dönemde çok iyi anladık. Patronlar sadece servetine servet katmanın peşindeler. Ama biz çok azimliyiz ve kararlıyız. Ya olacak ya olacak, bu sendika bu fabrikaya girecek.

İzmir'den bir tekstil depo işçisi

Unutmayalımki mücadele ederek kazanırız

Merhaba yoldaşlar. Ben İzmir'den bir tekstil firmasında depo personeli olarak çalışan bir emekçiyim. Her iş kolunda olduğu gibi bizdede bazı zorluklar var. Bu sıralar bizi en çok zorlayan durum saatler. Örneğin haftalık zorunlu en fazla çalışma saati 45 saat olması gerekirken bu durum patron için bir şey ifade etmiyor. Yeri geliyor

haftada 65-70 saat çalıştırılıyor ve emeğimizin alın terimizin hakkını alamıyoruz. Çalıştığım bölgedeki diğer fabrikalarda da bu sıkıntı var. Genelde fazla mesailerimizi hiçbirimiz alamıyoruz. Nedenini sorduğumuzda kriz var idare edin cevabını alıyor. İzmir'de son dönemde kapatılan tekstil fabrikalarını örnek gösteriyorlar bize.

Yani açıkça gözümüzü bunlarla korkutuyorlar. Ama biz ne kazanıyorsak mücadele ederek kazanıyoruz, bunu unutuyorlar. Bize hayır yapar gibi ücretler veriyorlar fakat biz kendi hakkımızın ne olduğunu da nasıl almacağımızı da gayet iyi biliyoruz. Bunun için sınıf bilincinde olup mücadele etmemiz gerekir.

Bursa ELS fabrikasından bir işçi

Yılmayacağız hatalarımızdan ders çıkaracağız ve tekrar başaracağız

Merhaba arkadaşlar. Uzun zamandır bu sayfalarda fabrikadaki sorunları anlatıyorum. Maaşların düşük olması, iş sağlığı ve güvenliğindeki eksiklikler, uzun mesailer, mobingler, servis, ısınma ve havalandırma sorunları ve burada şuan saymadığım birçok soruna karşı biz fabrikada çalışan işçiler olarak sendikalaşmaya başladık.

Kısa sürede içerde başlattığımız sendikalaşmayı hemen hemen fabrikadaki işçilerin yarısına ulaştırmayı başardık. Yeni asgari ücret zammı ile de işçilerin çoğunluğu haklı olan mücadelemize katılmaya ikna olmuşlardı. Her sendikasız işyeri patronu gibi bizim fabrikanın patronu da asgari ücret civarında bir zam dayattı. Konuşulan zam karşısında işçilerin tepkisi net bir şekilde sendikalaşmaya destek olarak bize geri döndü. Çok kısa sürede fabrikanın 3'te 1'lik kısmını sendikalaşmaya ikna ettik. Fabrikada ki sorunlar o kadar can alıcı ve net şekilde ortadaydı ki insanlar hemen kabul ettiler.

Ama fabrika içinde patron yakalıkları tarafından öğrenilen hare-

ketimiz bir anda tepe taklak oldu. O andan itibaren patron ve onun yöneticileri içerde sendikalaşmaya çalışan işçilere saldırmaya başladı. 3 gün içinde 11 işçiyi işten attı. Çalışanları sorgu odalarına çekerek tehditler savurdu ve içeride bir korku imparatorluğunu kurmaya çalıştı. Fabrikayı kapatacağını, herkesi işten atacağını, ne olursa olsun o sendikanın bu fabrikaya giremeyeceği gibi bir sürü tehditler savurdu.

Ama biz emekçileri bu baskılar, tehditler yıldıramaz. Tabii ki hatalarımızdan da ders çıkaracağız. Sendikal örgütlenmede gizlilik çok önemli. Bu gizliliği uzun bir süre koruduk. Komitemiz çok disiplinli çalıştı. Ama bazı arkadaşlarımız çalışma ilerleyince bir an önce yetki sayısına ulaşmak heyecanı ile konuşmaması gereken kişilerle konuştu. Bu da patrona istediği fırsatı verdi. Sabretmek çok önemli. Haklı mücadelemizde sonuna kadar birlikte mücadele etmeye devam edeceğiz. İşe iade ve sendikal davamızı açtık sonuna kadar takipçisi olacağız.

Gebze Trelleborg grevinden bir işçi

Direnen işçiler yenilmezler!

Grev ateşi yandığındaki ilk heyecan ilk coşku grevin son gününe kadar 43 gün boyunca sönmeydi. Mücadele ateşini daha da harladık. 43. günün sonunda söndürmek gelmedi içimizden ama zafer kazanılmıştı ve biz o ateşi sınıf kardeşlerimize özellikle metal sektöründeki sınıfdışlarımızı teslim ettik. Eminim ki onlar da Kavel'de yanmaya başlayan çoban ateşini bugün sömürüyü yakacak koca bir ateşe çevirecekler.

Grevin bize öğrettiklerinin en başında şu geliyor: Birlik olunca kazanılmayacak zafer yoktur. Ve bizler bir bütün olarak o alanda halaylarla türkülerle işçinin düğünü olan grevimizi zaferle taçlandırarak bitirdik. Dünyanın en iyi eğitimcilerini de getirsek bize o alandaki yaşadıklarımızı ve tecrübeleri anlatamaz, kazandıramazdı. Geçmişte babamdan gördüğüm grevi çok iyi anladığımı düşünme rağmen yanıldığımı bu grevle birlikte anlamış oldum. Üretim

sahasında, çaylarda, yemeklerde sadece selam verip geçtiğimiz arkadaşlarımızla can ciğer olduk.

Çok iyi anladığım ve kavradığım bir konu da sermaye gerçekten bizden çok korkuyor yeter ki doğru zamanlarda doğru hamleleri yapabilelim ve gücümüzün farkında olalım. Yan tarafımızdaki işletme de bunu çok iyi hissetti ve çalışanlarını arabalarla taşıdılar. Bizle göz teması kurduktan bile korktular.

Grevin kazanımlarından biri de siz değerli dostlarla tanışmamız oldu. Gerçekten sesimiz çözümümüz oldunuz her zaman en zor anlarda hep yanımızdaydınız.

Kısacası işçi sınıfının bilinçlenmesi ve birlikte hareket etmesi demek sermayenin en büyük korkusu demek ve biz bunu başara başara tüm sınıf kardeşlerimizle birlikte mücadeleye yılmadan yorulmadan devam edeceğiz ve kazanacağız! DİRENEN İŞÇİLER YENİLMEZLER!!!

Grip salgınının sebebi Çin değil kombi yakamamak!

Çin'de ortaya çıkan koronavirüs kaynaklı grip salgını şu anda gündemin baş sıralarında bulunuyor. Hem korku yaratıyor hem de komplo teorilerine kaynaklık ediyor. Koronavirüs salgını Türkiye'ye sıçramış değil. Ama yine de vatandaş gripten kırılıyor. Bu grip Çin'den falan gelmedi. Tamamen yerli ve milli olan grip ve soğuk algınlığı salgını insanların günlük yaşamını ve toplumsal hayatı ciddi şekilde etkiliyor.

Hastalığı grip virüsleri yapıyor ama salgına yol açan ve insanların gripten sürüm sürüm süründüren kapitalist sistemin kendisi. Nasıl mi? Hastalığın adı üstünde soğuk algınlığı! Vatandaş üşüyor! Doğalgaza gelen zamlar yüzünden

kimse kombi yakamaz oldu. Bir yılda 5 kez zamlanan doğalgaz fiyatı toplamda yüzde 71 arttı. Yani, 2018'de 100 lira olan doğalgaz faturası bugün tam 171 lira! Kömür fiyatları daha makul görünmüyor. Ancak sobalı evlerde yaşayan halkın en yoksul kesimleri için kömür masrafı da katlanılır boyutlarda değil zaten. Ayrıca sobanın sadece bulunduğu odayı ısıtması sebebiyle hem gribe yakalanma riski artıyor hem de sobalı evlerde yaşamak en ufak bir kaçakta hatta kaçak olmasa bile lodoslu havalarda doğrudan ölümlere yol açabiliyor. Gribe ve soğuk algınlığına yakalanmamak için iyi beslenmek ve bağışıklık sistemini güçlü tut-

mak da lazım. Ama nerde? Son dönemdeki hayat pahalılığı ile emekçinin alım gücü en çok sebze-meyve ile (sırasıyla yüzde 34 ve yüzde 18) et ürünlerinde (yüzde 14) düştü. Halk beslenemiyor ve her türlü hastalığa karşı zayıf düştüğü gibi gribe yakalandığında da iyileşmesi çok daha güç oluyor. Sadece insanların hasta olmasının değil, hastalığın yayılmasının sebebi de kapitalist sömürü düzeni. İşçi ve emekçiler balık istifi metrobüslerde, metrolarda, trenlerde ve minibüslerde seyahat ederken hem grip oluyor hem de grip yayıyorlar.

Daha önemlisi, herkes hasta hasta işe gidiyor! Borç harç içinde ay sonunu zor getiren emekçinin bir gün dahi ücret kesintisine tahammülü yok. Kaldı ki Türkiye'de patronlar işçilerin hastalanmasını işten atma gerekçesi yapıyorlar. Hâl böyle olunca Türkiye'nin işçileri dünyanın hastalık nedeniyle en az devamsızlık yapan işçilerini oluşturuyor. Örneğin Almanya'da bir işçi yılda ortalama 18,4 gün devamsızlık yaparken, Türkiye'de bir işçi yılda sadece 3 gün devamsızlık yapıyor. Tabii ki Türkiye'deki işçiler daha sağlıklı olduğu için değil, Alman işçileri sendikaları aracılığıyla iş güvenecelerini koruyabilirken Türkiye'nin örgütsüz işçileri patronların insafına terk edilmiş oldukları için.

Emekçi halkımız gripten dolayı değil kapitalist sömürü düzeninden dolayı sürüm sürüm sürüyor!

Çalışan başına hastalık nedeniyle yılda kaç gün devamsızlık yapılıyor?	
Almanya	18,4
Norveç	16,4
Slovakya	15,6
Çek Cumhuriyeti	13,5
Polonya	13,4
Slovenya	12,2
Lüksemburg	12,0
Belarus	10,8
Özbekistan	10,7
Avusturya	10,5
Hırvatistan	10,3
Kollanda	10,0
Litvanya	8,5
Fransa	8,3
Estonya	8,1
Danimarka	8,0
Romanya	8,0
Macaristan	7,2
Rusya	6,4
San Marino	6,2
Malta	5,3
İsrail	4,9
İngiltere	4,3
Türkiye	3,0
AB üyeleri	11,8

Kaynak: Dünya Sağlık Örgütü

MESS yalanlarına karşı metal işçisinin gerçeği

Patronlar nasıl ölümü gösterip sıtmaya razı ediyorlar?

MESS grup toplu sözleşmeleri bir kez daha patron ve işçiyi karşı karşıya getirdi. MESS, işçilere teklif ettiği 6 aylık yüzde 6,05 ücret zammı oranını en son yüzde 17'ye çıkardı. MESS ile danışıklı dövüş içindeki Türk Metal sendikası da sözleşmeye imza atıp bir zafer kazanmış havalara girdi. Daha sonra Birleşik Metal-İş sendikası da fabrikalardan yükselen grev iradesini hiçe sayarak anlaşmaya imza attı. Görünürde teklif neredeyse 3 katına çıkıyor. Ama işin özü ölümü gösterip sıtmaya razı etmek. Enflasyon dolayısıyla alım gücü düşen işçilerin bırakın refahını arttırmayı kayıplarını dahi karşılamayan bir ücret artışı bu.

Ancak işin esas önemli boyutu başka bir yerde yatıyor. İşçilerin alım güçleri giderek düşerken patronlar her bir işçi üzerinden daha fazla kâr etmeye başlıyor. Yani sömürüyü arttırıyorlar. Patronlar yine sözleşme dönemi gelince

ağlamaya, sızlanmaya krizden şikayet etmeye başladı. Oysa rakamlar tersini söylüyor. Bu yazıda Birleşik Metal-İş sendikasının "Metal İşçisinin Gerçeği" başlıklı çalışmasında ortaya konan rakamları işçi ve emekçilere aktararak Türkiye'de işçi sömürüsünün boyutlarını göstermeyi ve patronların yalanlarını deşifre etmeyi amaçlıyoruz.

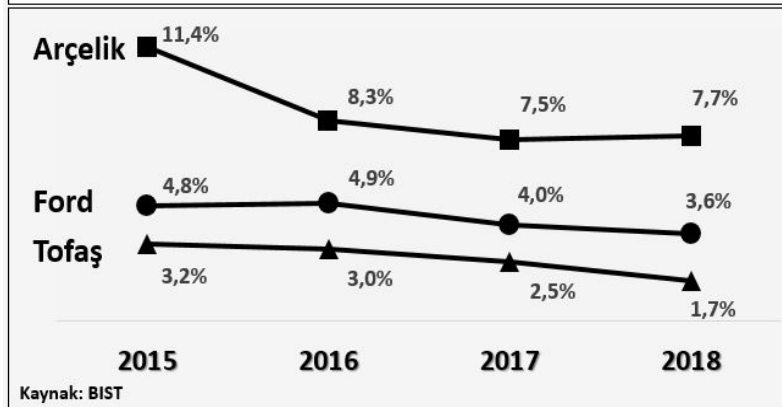
Patronların kriz fırsatçılığı

"İşler kötü, piyasa durdu" diyen metal sektörü patronları krizin baş gösterdiği 2017-2018 yılları arasında çalışan başına üretimden satışları yüzde 25 ile yüzde 36 arasında arttırmışlar. Daha ucuza çalışıp daha fazla üreten Türkiye'deki bir işçinin verimliliği (örneğin otomotiv sektöründe) Almanya'daki aynı işçinin 1,5 katı, Belçikalı işçinin neredeyse 2 katı, Yunanistanlı bir işçinin ise 3 katı!

Patronların emek hırsızlığı

Sözleşmelerde işçi ücretleri artıyor gibi gözüküyor ama gerçek farklı. Örneğin 2015'ten bu vana iki toplu sözleşme gören

Toplam üretim giderleri içinde işçilik giderlerinin oranı yıldan yıla düşüyor

Arçelik fabrikasında işçi ücretlerinin toplam maliyet içindeki payı yüzde 33 oranında azalmış. Türkiye'nin otomobil devlerinden Ford'da bu azalış yüzde 25 iken, Tofaş'ta bu azalış yüzde 48'e varıyor.

Sendikalaşma az, grev hakkı yoksa sömürü çok olur

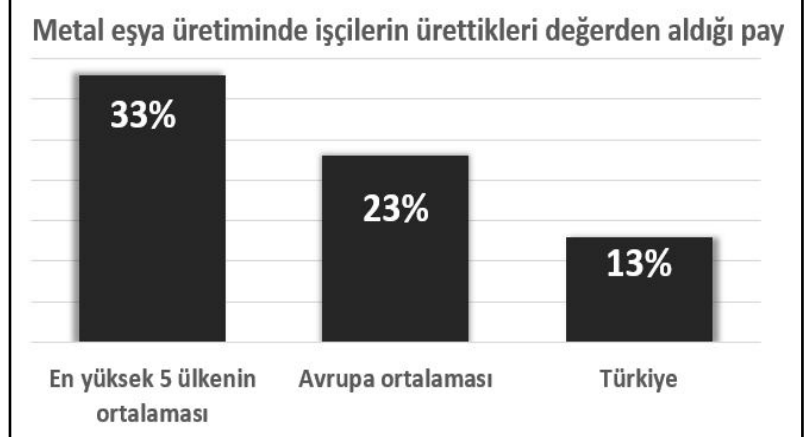
Aslında bu durum bize verimliliğin değil sömürünün boyutlarını anlatıyor. İşçiler ürettikleri değerden aldıkları paya göre sıralandığında verimlilikte rekor kıran Türkiye işçisi, sıra ürettiği değerden pay almaya gelince en alt sırada yer alıyor. Bunun sebebi Türk işçisinin milli özellikleri değil elbette. Tek sebep var o da Türkiye'de sendikalaşma ve toplu iş sözleşmesi kapsamında çalışanların oranının düşük olması. Üstelik var olan sendikaların birçoğunun Türk Metal gibi işbirlikçi olması, grev hakkının da yasaklarla ve engellemelerle kısıtlanması işçi sınıfının yoğun

ediyor. Enflasyon her gün işçinin alım gücünü aşağı çekiyor ama enflasyon zamları altı ayda bir yapıyor. Üstelik bu zamlara kaynaklık eden resmi enflasyon rakamları ile çarşıda pazarda emekçinin karşılaştığı manzara hiçbir zaman birbirini tutmuyor.

Grev haklı! Sömürüye karşı işçi üretimden gelen gücünü kullanmalıdır

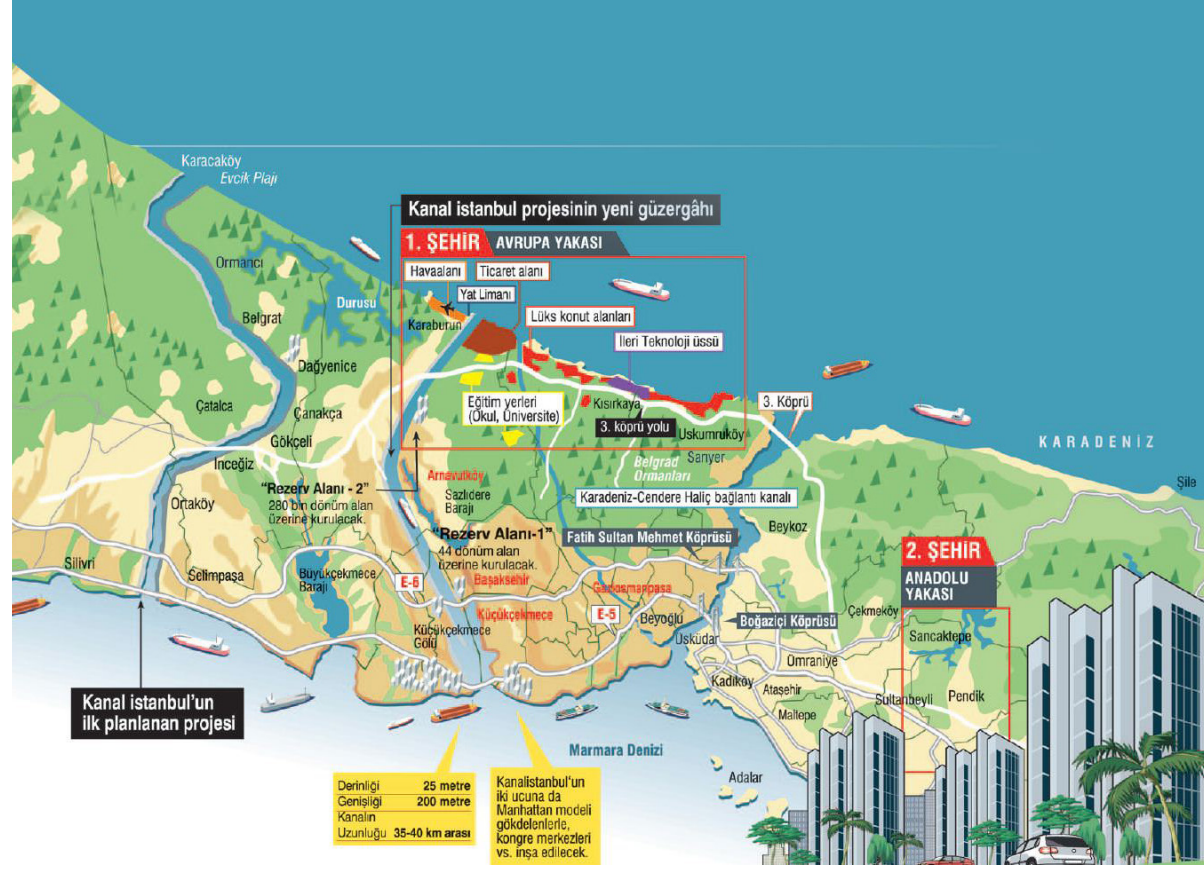
Bu sömürü gerçeğini değiştirmenin tek yolu işçilerin üretimden gelen güçlerini kullanmasıdır. İşçiler grev yaptığında belki grev süresince ücretlerinden olur ama patronlar emek sömürüsünden kazandıkları milyarları kaybederler. Bu yüzden dayatmalara boyun eğmeyen ve grev hakkına sahip çıkan, işgal, grev, direniş diyen metal işçileri doğru yoldadır ve doğru yolu göstermektedir.

Sendikalaşma Oranları	
İzlanda	92%
OECD ortalaması	27%
İngiltere	23%
Almanya	17%
Türkiye	9%

Kanal İstanbul:

Spekülatörün, müteahhidin, çimentocunun, emperyalizmin, istibdadın projesi

Kanal İstanbul projesi ile ilgili pek çok ayrıntı hâlâ belirsizliğini sürdürürken halkın öğrenebildiği bilgiler, bu projeye karşı çıkanların sayısını her geçen gün artırıyor. 136 milyon metrekarelik orman ve tarım alanlarının tahrip olması söz konusu. Su kaynaklarının tuzlanması tehlikesi dolayısıyla bu projenin, zaten kurak olan İstanbul'u iyice susuz bırakma riski var. İnşaat sürecinde hafriyat kamyonlarından trafik olumsuz etkilenecek. Bilim insanları Kanal İstanbul dolayısıyla Marmara Denizi'nin daha da kirlenebileceğine ve temizlenmesi hemen imkânsız bir şekilde çürük yumurta kokusunun İstanbul'u saracağına dair uyarılarda bulunuyor. Deprem ve tsunami olması durumunda bu kanal, milyonların hayatını tehlikeye düşürecek ek riskler getiriyor. Nihayet 75 ila 118 milyar lira arasındaki maliyetin kanala gömülmesiyle İstanbul halkı, 6 milyon kişinin hayatını kurtarabilecek 150 bin bina ve depreme dayanıklı 1,5 milyon konut yapacak kaynaktan mahrum oluyor. Tüm bu gerçekleri halk gördü ve 10 günde 100 binden fazla dilekçe toplayan halk, Kanal İstanbul için hükmünü verdi: **HAYIR!**

Kanal İstanbul'dan kim kazanacak: Gayrimenkul spekülâtorleri

Kanal İstanbul için hazırlanan Çevresel Etki Değerlendirme (ÇED) raporuna göre kanalın en önemli gelir kalemini gayrimenkul gelirleri oluşturacak. 350 bin

dönüm rezerv yapı alanlarında 166,7 milyon metrekare imar düzenlemesi öngörülüyor. Bu bölgedeki arazi spekülasyonu ile şimdiden başta Katarlı zenginler olmak üzere sermaye sahiplerinin büyük rantlar elde ettikleri biliniyor. AKP Grup Başkanvekili Cahit Özkan bu konuda eleştiriler yoğunlaşınca "CHP'lilerin çok ciddi arsalar aldıklarını ve araziler kapattıklarını biliyoruz" diyerek şecaat arz ederken sirkatin söyledi. CHP'lileri bölgeden rant elde etmekle suçlayan AKP'li vekil, böylece projenin emlak spekülâtorlerine rant sağladığını itiraf etmiş oldu. Yoksul halkı, zenginlerin CHP'li mi olduğu Katarlı mı olduğu AKP'li mi olduğu ilgilenmez. Gasp edilen kaynaklar kamuya aittir. Çalınan gelecek halkın geleceğidir!

Kanal İstanbul'dan kim kazanacak: İnşaatçılar ve çimentocular

AKP iktidarının kıymetlisi inşaatçılar para sayma makinelerini hazırladı. 66,6 milyon metreküp beton kullanılacak proje için çimento şirketleri, kanalın yapımını ellerini ovuşturarak bekliyor. İstanbul'un 30 yıllık molozunun tek bir projeden çıkacak olması hafriyat işi yapan müteahhit şirketlerin ağızını sulandırıyor.

Kanal İstanbul'dan kim kazanacak: Amerikan emperyalizmi

Projenin Montrö Boğazlar Sözleşmesi'ni ihlâl edip etmeye-

ceği çokça tartışılırken, ÇED raporunda Çanakkale'ye de bir kanal açılmasının önerildiğinin anlaşılması Montrö'yü ortadan kaldırma niyetini açık etti. Montrö Sözleşmesi ile Karadeniz, ABD başta olmak üzere emperyalist donanmaların serbestçe giremediği tek deniz haline gelmiştir. Sözleşme hem İstanbul hem Çanakkale boğazlarından geçişi düzenlemektedir. Kanallarla bu iki boğaz da baypas edilirse Montrö fiilen ortadan kalkacak, Erdoğan'ın "savaş gemileri de geçebilir" sözlerinden anlaşıldığı gibi ABD emperyalizmi kötü ünlü 6. Filo'sunu istediği gibi Karadeniz'e sokabilecektir.

Halkın iradesini ezen bir istibdad projesi

Halkın kaybettiği, sermayenin ve emperyalizmin kazanç sağladığı bu projeye karşı halkın iradesi çok açık kendini ortaya koyduğu halde Erdoğan ve AKP iktidarı ısrarını sürdürüyor. Erdoğan'ın İşçileri Bakanı Süleyman Soylu Kanal İstanbul'a yapılan itirazlar yükselmeye başlayınca "çatlasınız da patlasınız da yapacağız" derken, bu sözlerin muhatabı muhalefet partileri falan değil bizzat halkın kendisi. Yani Kanal İstanbul sadece doğayı tahrip eden, sermayeye ve emperyalizme hizmet eden bir girişim değil aynı zamanda halk iradesini ezen bir istibdad projesidir!

Armağan Tulun

Gölge etmeyin, önderlik edin!

Kavel'de örgütlü olan ve grev hakkını yasalara yazdıran "yasadışı" grevi örgütleyen Maden-İş sendikası, o dönemde Türk-İş'e bağlı olsa da, DİSK'in harcını atan sendikaların başında gelir. O nedenle DİSK toplantılarında, genel kurulunda, eylemlerde sıkça "Kavellerden, 15-16 Haziranlardan geliyoruz" gibi cümlelerle başlayan konuşmalar yapılıyor. DİSK'in nereden geldiğini, Türkiye işçi sınıfının tarihinde önemli mücadelelere imza attığını herkes biliyor. Bugün sorulması gereken ise, DİSK'in nereden geldiği değil, bugün o deneyimlerden geçerek gelen bir işçi örgütü olarak nasıl bir pratik ortaya koyduğudur.

MESS sözleşmesi bu açıdan son derece yakın ve somut bir örnektir. Elbette DİSK, metal işçilerinin mücadelesinin sonuna kadar yanında olduğunu açıkladı. Ama bu yetmez. Örgütlü olduğu fabrika ve işyerlerini, grevle fiili olarak dayanışmanın yollarını yaratmak için seferber etmesi gerekirdi. Buna dair DİSK'in örgütlü olduğu işyerlerinde somut bir çalışmasını göremedik. DİSK, Gebze'de Birleşik Metal'in düzenlediği mitinge dahi işçileri taşımadı. Nakliyat-İş dışında DİSK'e bağlı hiçbir sendika eyleme katılmamıştı. Durum bu iken Arzu Çerkezoğlu'nun kürsüden grevi sahiplenen konuşmasının altı boş kalıyordu.

DİSK'in açıklamalarından bildiğimiz, greve ilişkin programın 3 Şubat tarihli Genişletilmiş Başkanlar Kurulu'nda belirleneceğiydi. 5 Şubat olarak belirlenen grev tarihinden iki gün önce! Ve daha programı belirlemeden sözleşme imzalanmış oldu. Geriye grev adına yapılan tek somut iş olarak Kadıköy'de DİSK'in bileşeni olduğu "emek ve demokrasi güçleri"nin dostlar alışverişte görsün eylemi kalmıştı.

Daha önce ekonomik krize karşı faaliyetlerde ve son olarak asgari ücret gündeminde de DİSK, asıl olarak basın açıklamaları ve çeşitli platformlarda ortak bildiri dağıtımları organize ederek varlık gösteriyor. Büyük şehirlerde, çoğunlukla merkezi yerlerde onlarca kurumun bir araya gelerek dağıttığı bu bildirimlerden çok daha fazlasını MESS dayatmalarına karşı greve hazırlık çalışması kapsamında biz tek başımıza DİP ve Metal İşçisinin Sesi olarak dağıttık. Yani DİSK yöneticilerinin bu tür faaliyetlerde görünmesi iyi güzel ama DİSK'in gücü ve potansiyeli göz önüne alındığında çok da bir şey ifade etmiyor. Kaldı ki kendi üyelerini harekete geçirmeyen bir DİSK'in halka yaptığı mücadele çağrısı nasıl inandırıcı olabilir?

Asgari ücret belirlenmeden önce DİSK, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'nın önünde yaptığı eylemde, asgari ücretin masabaşı pazarlığı ile belirlenemeyeceğini söylüyordu. Doğrudur! DİSK'in talep ettiği asgari ücret de işçi ve emekçilerin yaşam koşulları açısından çok daha gerçekçidir. Peki masabaşı pazarlığını aşmak ve talep edilen asgari ücreti iktidara dayatmak için ne yapılmıştır? Güçsüzlük mazeret olamaz! DİSK eğer işyerlerinden hareket ederek bir seferberlik içine girmiş olsa sadece kendi gücünü değil Türk-İş hatta Hak-İş'in tabanını da harekete geçirebilirdi. Üstelik Aralık başında üç konfederasyonun ortak basın açıklaması yapmış olması bu konfederasyonların yönetimini sıkıştırmak için de son derece iyi bir fırsattı. Ancak sadece yüzünü sınıf mücadelesine dönmüş bir sendikal önderlik bu fırsatlardan yararlanmayı önüne koyabilirdi.

Eğri oturup doğru konuşalım. DİSK, yüzünü fabrikalara, işyerlerine dönmekten çok CHP'li belediye başkanlarına dönmüş durumda. Bir burjuva partisine bu kadar angaje olmak başlı başına eleştirilmesi gereken bir şey. Hele ki işçileri eylemde olan belediye başkanlarıyla verilen pozların sınıf mücadelesiyle bağdaşır en ufak bir yanı yok! DİSK artık düzen siyasetiyle arasına epey bir mesafe koyup işçilerle arasındaki mesafeyi de en aza indirmelidir. DİSK, dostlar alışverişte görsün tavrını bırakmalı. Hak almaya odaklanarak eylem organize etmeli, bu eylemlere işçileri katmalıdır. Kimse işçiyi suçlamasın! Nerde o eski işçiler edebiyatını bırakın! Gölge etmeyin önderlik edin! Bakın nasıl grev hakkını grevle savunuyor, istibdada göğüs geriyor işçiler! DİSK, DİSK'i kuran değerlere sahip çıkmak istiyorsa geçmişle övünmenin ötesine geçerek yeni Kaveller, 15-16 Haziranlar yaratmak zorundadır.

Metal İşçisinin Sesi MESS'e karşı işgal, grev, direniş diyenlerin sesi oldu!

Gebze Sarkuysan

Gebze Fontana

Gebze Cengiz Makina

Gebze Dostel Makina

Gebze Kroman Çelik

İzmit Çelik Halat

İzmit Yahya Kaptan pazarı

Gebze Bosal

İzmit Federal Mogul

İzmit STOW Depo

yasaklayacağına dair duydukları güven yatıyordu.

Metal İşçisinin Sesi olarak, fabrika fabrika yaptığımız çalışmalarda metal işçilerine, Kavel'de olduğu gibi grev hakkını grevle savunacağımız bir mücadeleye doğru gittiğimizi anlatmaya çalıştık. Bu doğrultuda öncelikle tarihsel kazanımımız olan Kavel'i ve 2015'in fiili grevlerini örnek olarak gösterdik. Ayrıca pek çok işçinin ne yazık ki haberdar olmadığı hukuki kazanımları; Kristal-İş'in Şişecam, Birleşik Metal-İş'in ise 2015 MESS grevleriyle ilgili olarak Anayasa Mahkemesinin grev yasaklarının sendika hakkı ihlali olduğuna hükmeden kararlarını işçilerle paylaştık.

Türk Metal ve Birleşik Metal'in grev kararları almasının ardından fabrika çalışmalarımızın gündemi "Her yer Kavel olacak" şiarıyla sürdü. 19 Ocak'ta Gebze'de kortej oluşturarak Birleşik Metal mitinginde

Metal İşçisinin Sesi, ayrı gayrı demeden, sendika ayrımı gözetmeden Birleşik İşçi Cephesi perspektifiyle metal işçilerine seslenen bir platform. Devrimci İşçi Partisi'nin girişimiyle kurulan bu platform 2011 yılından beri metal işçileri arasında çalışmalarını yürütüyor. MESS sözleşmesi görüşmelerinin başından itibaren *Metal İşçisinin Sesi*, metal işçilerini kaçınılmaz olan hesaplamaya hazırlamaya çalıştı. MESS'in dayatmaları, sürecin grev olmadan sonuçlanmasının olanaksız olduğunu erken bir aşamada ortaya koymuştu. MESS'in pervasızlığının arkasında hükümetin grevi

yerimizi aldık. Bursa'da da *Metal İşçisinin Sesi*'ni destekleyen ve takip eden işçiler Türk Metal sendikasıyla birlikte alandı.

Metal İşçisinin Sesi olarak metal işçilerinin grevinin bütün işçi sınıfının ve emekçi halkın grevi olduğu bilinciyle hareket ettik. Bu doğrultuda metro duraklarından semt pazarlarına çeşitli alanlarda emekçi halkı metal işçilerinin ekme ve hürriyet greviyle dayanışmaya çağırdık.

29 Ocak sabaha karşı Türk Metal ve MESS arasında sözleşme imzalanması ile birlikte *Metal İşçisinin Sesi*, Türk Metal üyesi işçilerin düşüncelerini ve tepkilerini yansıtan bir platform oldu. "Her yer Kavel olacak" şiarının gereği elbette ki Birleşik Metal-İş'in grevde ısrar etmesi olacaktı. Metal iş-

çisinin işgal, grev, direniş diyen sesi tüm gün boyunca fabrikalardan yükseldi ve aynı günün akşamı 5 Şubat'ta grev kararı "Her yer Kavel, her yer direniş!" sloganlarıyla alındı.

2 Şubat günü Çalışma Bakanlığının çağrısı ile Birleşik Metal-İş'in Ankara'da MESS'le yaptıkları görüşmede işçilerin fabrikalarda aldığı grev kararı iptal edildi. Birleşik Metal-İş yönetimi, Türk Metal'in imzaladığı sözleşmenin hemen hemen aynısına imza attı. *Metal İşçisinin Sesi* olarak hemen bir açıklama ile değerlendirmemizi ve eleştirilerimizi metal işçileriyle ve kamuoyu ile paylaştık.

Metal İşçisinin Sesi tüm bu süreç boyunca bir yandan fabrikalardaki metal işçilerinin kendi düşüncelerini yansıttığı bir platform olmuş bir yandan da fabrika önlerinde yaptığı çalışmalarla metal grevinin başarısı için çalışmıştır. Mücadelemiz MESS'i ve diğer patronları ezene ve işçinin hakkını alana kadar sürecektir!

Gebze HT Solar

İstanbul Mercedes

İstanbul Ejot Tezmac

Tuzla AKS

İzmir Halkınar Metro İstasyonu

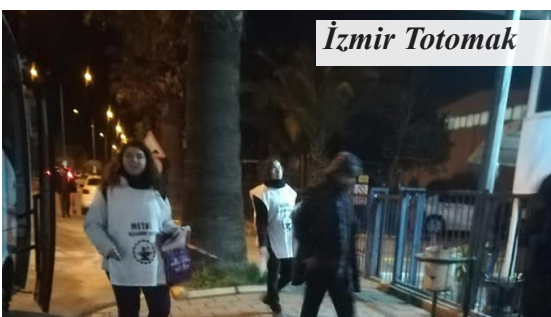
Eskişehir Renta Bulaşık Kurutma

Bilecik Accuride Wheels

İzmir Şirinyer pazarı

İzmir Totomak

Bursa Prysmian

Fabrikada grev diyen metal işçisinin kararı Ankara'da iptal edildi

Birleşik Metal-İş ve MESS'in Çalışma Bakanlığının çağırısı ile Ankara'da yaptığı toplantıdan metal işçisinin grevinin iptal edilmesi kararı çıkmıştır. "MESS'le anlaşma sağlandı" ifadesi doğru değildir. Çünkü açıklanan sözleşme geçtiğimiz hafta Türk Metal ve MESS arasında yapılan anlaşmanın hemen hemen aynıdır. Hatta saat ücreti 12 liranın altında olan ücretlerde 30 kr. çekme yer almadığı için bugün varılan anlaşma düşük ücretli işçiler açısından daha bile kötüdür. Ne var ki gelinen aşamada yüzdelik zamların ya da 10-20 liranın bir önemi yoktur. Sözleşme aynıdır; değişen ise metal işçisinin iradesine dayanan grev kararının Ankara'da tamamen metal işçisinin iradesi dışında ve bu iradeye karşı olarak yürürlükten kaldırılmasıdır.

Esas mesele yüzdelik değil grev hakkıdır!

Gerçekten zam oranlarının çok büyük bir önemi yoktur. Yüzde 2-3 fazla zam alınsaydı da işçinin kayıpları giderilmiş olmayacaktı. Bunu Adnan Serdaroğlu; elektriğe, doğalgaza, belirli gıda ürünlerine yapılan zamlar yüzde 50'lerden yüzde 100'lere kadar giderken "benim yüzde 34 talebime kimse fazla diyemez" sözleriyle açıkça ortaya koymuştu. Burada esas mesele MESS ve AKP iktidarının işçileri grev yasağı ile korkutması, Türk Metal'in de imzalamazsak YHK'ya gider diyerek bu oyuna ortak olması karşısında; metal işçisinin, haklarını alabilmek için tek dayanağı olan grev hakkına sahip çıkmasıdır. Bu yüzden Birleşik Metal-İş merkez TİS kurulunda grev kararı alınırken "her yer Kavel her

yer direniş" ve "işgal, grev, direniş" sloganları atılmıştır.

AKP işçi düşmanlığından başka ne yaptı da teşekkürü hak etti?

Gebze mitinginde AKP'yi işçi düşmanı politikalar uygulamakla, halkı açlığa mahkum etmekle, metal işçisinin grevlerini yasaklamakla suçlayan Birleşik Metal-İş yönetiminin Ankara anlaşmasını ilan ederken AKP'nin Çalışma Bakanı'na teşekkür etmesi bu bağlamda utanç vericidir. Anayasa Mahkemesinin grev yasağını sendika hakkı ihlali olarak tescil eden kararlarına uyacağını açıklamamış bir Çalışma Bakanı'nın arabuluculuğunu kabul etmek başlı başına yanlıştır. AKP hükümeti tarafsız değil MESS'ten yanadır. Nihayet bu süreçte Çalışma Bakanı'nın metal işçisinin lehine nasıl bir katkısı olmuştur da kendisine teşekkür edilmektedir?

Hani işçiye sormadan karar alınmazdı?

Birleşik Metal-İş yönetiminin sabaha karşı 3'te apar topar MESS'e gittiğinden beri verilen sözleşmeyi imzalamaktan yana olduğu biliniyor. İmzalamamasının sebebinin, MESS sürecinin kalbini oluşturan Gebze'den başlayarak metal işçilerinin iradesi olduğu da biliniyor. Bu aşamada Birleşik Metal-İş'in "bizde işçiye sormadan karar alınmaz", "bizde tek adam yönetimi yoktur", "işçinin iradesi esastır" ve "Birleşik Metal farklıdır" şeklinde söylemleri doğrudur ve gerçekten de Birleşik Metal-İş'in farkı da buradadır. Ne var ki tüm bu iddiaların üstü Ankara'da

bir kalemde silinmiştir.

Greve giderken şube bölmek nereden çıktı?

Birleşik Metal-İş yönetimi, işçi grev iradesini ortaya koyduğu andan itibaren grevi örgütlemek yerine işçiyi grevden caydırmaya çalışmıştır. İşçinin iradesinin gücü ve kararlılığı karşısında grev iradesinin merkezinde yer alan Gebze şubesini bölmeye kadar işi vardırırmıştır. Grevden hemen önce böyle bir kararın alınmasının sebebi, özellikle de işçiye sormadan yapılan Ankara anlaşmasının ardından izah edilebilir değildir. AKP iktidarını anti-demokratik olmakla eleştiren, genel kurulunda İstanbul seçimlerinin iptal edilmesine özellikle vurgu yapan Birleşik Metal-İş'in, gelinen aşamada Gebze'de yeni bir şube açıp başına da son Gebze Şube Genel Kurulu'nu kaybeden ve işçinin çoğunluğunun istemediği bir kişiyi geçirmesi büyük bir tutarsızlıktır.

Son sözü metal işçisi söyleyecek!

Gelinen aşamada metal işçisi mücadeleyi sürdürecektir. Fabrikalardan grev iradesini yükselten metal işçisi aksi halde bir sözleşmeden çok daha fazlasını kaybedeceğini bilmektedir. Patronlar sevinmesin. Metal işçisi iradesinin arkasındadır. Ankara'da imzaladıkları sözleşmeyi fabrikada uygulatacaklarını düşünüyorlarsa, metal işçisi yanıldıklarını çok yakında gösterecektir!

İşgal, grev, direniş! Yaşasın sınıf mücadelemiz!

02 Şubat 2020
Metal İşçisinin Sesi

Sungur Savran

Metal işçisiyle hasbıhal

Değerli metal işçisi kardeşim, Hangi sendikadan olursan ol, işçi sınıfına gönül vermiş, onun zaferlerinin bütün toplumu kalkındıracağına inanmış, onun iktidarı için çalışan bir ağabeyin olarak, sana bazı somut gerçekleri hatırlatmak istiyorum. Bunlara belki dikkat etmedin, belki dikkat ettin ama sonra unuttun. Belki hepsinin farkındasın ama bunları birbirine bağlamadın, arkasında ne var düşünmedin. Her birinde sorumluyu kalayladın ama o sorumluların neden öyle davrandığını düşünmedin.

Önce 19 Ocak'a geri gidelim. O Pazar günü Gebze'de çok canlı ve mücadeleci bir miting yaptın. Aynı gün sınıf kardeşlerin de Bursa'da meydanlara sığmayan bir dev miting düzenledi. Yani on binlerce işçi o gün haykırdı meydanlarda. Peki, akşam herhangi bir televizyon kanalı bu mitingden haber verdi mi? Birkaç sol gazete dışında herhangi bir gazete senin o büyük eyleminden söz etti mi? Hayır! Acaba neden?

Sen ya da tezgâhta yanı başında çalışan arkadaşların belki de Tayyip Erdoğan ve AKP'yi destekliyorsunuz. CHP hep bey paşa takımının yanında oldu, Erdoğan bizden biri diye düşündünüz belki. Peki, sizdense neden Birleşik Metal'in grevlerini "erteleme" adı altında hep yasaklayıp duruyor? Sadece Birleşik Metal'in dört grevini değil, iki yıl önce Türk Metal'in grevini de neden yasakladı? Neden başka sektörlerde, camda, petrokimyada, kamu taşımacılığında, bankacılıktaki bütün grevleri yasaklıyor? Neden patronlara "biz OHAL'i grevleri engellemek için ilan ettik" diye sesleniyor?

Bazılarınız diyecek ki, Erdoğan ve AKP'nin böyle davranmasından olağan ne var? Patronların çıkarlarını savunuyor o. Peki, ya öteki partiler? Erdoğan'ın ortağı MHP aylardır devam eden MESS oyunlarına karşı en ufak bir ses çıkardı mı? Ya İyi Parti? Ya kendine "solcu" diyen CHP? Tabanda CHP'ye oy vermiş işçiden söz etmiyorum, CHP lideri ya da örgütleri sizi herhangi bir an destekledi mi? Desteklemediyse nedendir acep?

Açımızı biraz genişletelim, işçi kardeşim. 28 Ocak günü Birleşmiş Milletler'de Türkiye'nin insan hakları karnesi konuşuldu. Birleşmiş Milletler üyesi 193 ülkeden 88'i Türkiye'nin resmi temsilcilerine sorular sordu, tavsiyelerde bulundu. Bu sorular ve tavsiyeler arasında yargının, basının, kadınların, çocukların, azınlıkların, LGBT olarak anılan toplulukların, herkesin sorunları vardı. Bir tek işçilerin hakları yoktu. Bir hükümet yıllardır grev hakkını kullandırtmıyor. Grevleri daha başlamadan yasaklıyor. Kendine demokratik diyen dünyanın temsilcileri dâhil diğer hükümetler o hükümeti her konuda sıkıştırıyor, bir tek işçinin grev hakkını savunmuyor. Grev yasaklarından bir kez bile söz edilmedi. Neden kardeşim, neden bütün iktidarlar sana karşı? Neden sadece Türkiye'de değil dünyada da sana karşı?

İstersen gel artık hepsini birleştiririm. Sorularımıza cevap verelim. Korkuyorlar değerli kardeşim. Çünkü ekonomide gücü elinde tutan kapitalistler bütün ülkelerde devlet iktidarını da avuçlarının içinde tutuyor. İşçiyi sömürerek kârlarına kâr katıyorlar böylece. Bu yüzden, ne Türkiye'de ne dünyada patron partileri, patron medyası, patronların iktidarındaki devlet işçilere hak tanımamasını istemiyor. Korkuyorlar çünkü işçi sınıfı sadece Türkiye'de değil bütün dünyada onların iktidarının tek gerçek alternatifi. Onunla boy ölçüşebilecek güçte, örgütlülükte, günü gelince binlerce tek sınıf. Ve dünya çapında milyarlarca işçi var. İşte onun için Türkiye'de de dünyada da işçinin önünü kapatmak istiyorlar.

Değerli metal işçisi kardeşim,

Bu sistem kapitalistten yana hile ve şike dolu bir sistemdir. Kurtuluşunuz kendi ellerinizde, örgütlenmeniz, sendikaya üye olmakta ve denetlemekte, siyasi olarak sınıf bağımsızlığını koruyan bir parti inşa etmektedir. İşte benim de üyesi olmaktan gurur duyduğum Devrimci İşçi Partisi, tam da böyle bir parti inşa etmek için yorulmak bilmeden çalışıyor.

Değerli metal işçisi! Eski bir türkünün söylediği gibi: "Biz sosyalistiz/ dostuz yalnız biz sana/ kurtuluşun bizimledir/ elini uzatsana."

Bu yazı ilk olarak, Gerçek gazetesi internet sitesinde, 2 Şubat'ta Birleşik Metal yönetimi Çalışma Bakanlığında sözleşmeye imza atmadan önce yayınlanmıştır. Burada güncellenmiş ve kısaltılmış halini okuyucularımıza sunuyoruz.

Metal işçilerinin grevi için 22 ülkeden 200'ü aşkın imza ile uluslararası dayanışma

Devrimci İşçi Partisi, MESS'in dayatmalarına, Erdoğan ve istibdad rejiminin grev yasağı tehditlerine karşı, Türkiye işçi sınıfının sınıf kavgasındaki en hareketli, öncü kesimi olan metal işçilerinin grevi ile dayanışmayı bu toprakların da ötesine yaymak için bir uluslararası dayanışma çağırısı yaptı. Çağrı; İngilizce, İspanyolca, İtalyanca, Farsça, Fransızca ve Bulgarca olmak üzere 6 dile çevrildi ve birçok sitede yayımlandı. Bu dayanışma çağırısı, dünyanın dört bir yanında yankılandıktan sonra, Arjantin, Yunanistan, Rusya, Fransa, Küba, Kıbrıs, Azerbaycan, İran, Hindistan, Lübnan, Kanada, ABD, Finlandiya, Macaristan, Bulgaristan, Romanya, Brezilya, Peru, İtalya, İspanya, Avusturya ve İsveç olmak

üzere 22 ülkeden 200'ü aşkın, parti, sendika, meslek örgütü, kurum, parti önderi, işçi temsilcisi, aydın ve milletvekili metal işçisinin yanında olduğunu ilân etti.

Devrimci İşçi Partisi, metal işçilerinin, istibdadın grev yasağı tehditlerine ve MESS'in dayatmalarına karşı, Türkiye halklarının süregiden uzun mücadelesinde yeni bir evre başlatabilecek olan, sadece kendileri için değil, tüm işçi sınıfı ve emekçi halkın önüne düşerek ortaya koydukları grev iradesine "bu grev hepimizin grevi" diyerek sahip çıktı. Hem bu perspektifle düzenlenen uluslararası dayanışma kampanyası bildiğimizin tam metninin hem de imzacıların ülke ülke tam listesinin Gerçek gazetesi internet sitesinde yer

aldığı imzacılar arasında Arjantin Lastik İşçileri Genel Merkezi (SUTNA), Arjantin Ulu-

sal Parlamentosu milletvekili, Arjantin İşsizler Hareketi Piqueteros'un en büyük bileşenlerinden Polo Obrero'nun baş sözcüsü, Arjantin Metal Sendikası UOM delegeleri, Yunanistan Ticaret Filosu Denizciler Sendikası Genel Merkezi, Fransa'nın en büyük sendika konfederasyonlarından Solidaires, Kıbrıs'tan KTÖS, Dev-İş, KTÖS ve BES Genel Merkezleri ve daha sayısız sendikaların yanı sıra, Arjantin'den PO, ABD'den DSA, Yunanistan'dan EEK, Rusya'dan RPK gibi siyasi partiler ve dünyaca tanınmış bir dizi aydın da var.

Levent Dölek

Emperyalist oltanın ucunda 68 yıl

18 Şubat bu topraklar için kara bir tarih. Türkiye'nin 1952'de NATO'ya girişinin 68. yılı... Rockefeller Başkan Eisenhower'a yazdığı bir mektupta Türkiye için "oltaya takılan balığın yeme ihtiyacı yoktur" demiş. NATO üyeliği bu aşağılanmayı 68 yıldır yaşıyoruz bizlere. Türkiye'yi NATO'ya sokma girişimini CHP başlatmış, Demokrat Parti tamamlamıştır. 1943'te İncirlik Üssü'nün kurulması için ABD Başkanı Roosevelt ve İngiliz Başbakanı Churchill'le anlaşan İnönü, İkinci Dünya Savaşı'nın ardından kurulan NATO'ya 1950'de üyelik başvurusu yapacaktı. İsmet İnönü'nün Celal Bayar'a "dış politikada ayrılık var mı" diye sorup "yok" cevabını aldıktan sonra "o halde tamam" diyerek kurulmasına icazet verdiği Demokrat Parti Türkiye'yi ABD'nin yanında Kore savaşına soktu. Türkiye, dünyanın öbür ucundaki emperyalist savaşa 721 kurban verdikten sonra, Demokrat Parti milletvekili Samet Ağaoğlu "Kore'de bir avuç kan verdik, ama büyük devletler arasına katıldık" diyecekti.

Türkiye için NATO bir oltaya ise çengeli Amerikan sermayesi ve dolardır. Misinası ise şeffaftır, hemen görünmez; ülke içindeki işbirlikçi sermaye ve onun partileridir. Emperyalizm bazen misinayı salar, balığın şöyle biraz kendini serbest zannedip yüzmesine izin verir. Menderes SSCB'ye gider, soluğu Yassıada'da alır. Darbe bildirisini okuyan, CIA eğitiminden geçmiş Albay Türkeş, Türkiye'de darbelerin antetine dönüşecek olan "NATO'ya CENTO'ya bağlıyız" lafını ilk orada zikreder. Kıbrıs savaşının ardından Amerikan ambargosu gelir. Bir ara yabancı üsleri kapatma kararı alınır. Ama İncirlik NATO amaçlarıyla kullanılmak üzere fiilen açık bırakılır. 12 Eylül'le oltaya çekilir. CIA Türkiye şefi Paul Henze'in "our boys" (bizim çocuklar) dediği Amerikan çocuğu Kenan Evren'lerin darbesiyle Türkiye yeniden hizaya sokulur.

Darbeye giden yolda NATO'nun organize ettiği Kontrgerilla ve onunla iç içe geçen, Amerikan acentesi Koçların Sabancıların finanse ettiği faşistler sokakları kan gölüne çevirir, Maraş'ta Çorum'da mezhepçi katliamlar tertip edilir. Aynı faşistler grevlerin üzerine saldırtılır, 1977 1 Mayıs katliamı düzenlenir ve nihayet işçi sınıfının birçok anti-faşist, anti-emperyalist önderi ile birlikte DİSK'in efsane başkanı Kemal Türkler de katledilir. Amerikan çocuklarının darbesinin ardından iş yasaları hazırlanırken Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) Başkanı Halit Narin "bugüne kadar işçiler güldü, bundan sonra gülme sırası bizde" diyecekti.

Özallı yıllar dolar çengelini iyice ülkenin bögürüne saplar. Ekonomi emperyalist sömürüye alabildiğine açılır. ABD'nin himayesinde Irak savaşına dahil olup "bir koyup üç alma" planları ile Kore senaryosu yeniden ısıtılıp ülkenin önüne getirilir. Kasalar dolusu doların yanında halkın evlatlarının "bir avuç kanı" nedir ki? Bu esnada 1986 askeri okul sınav sorularını çalan Gülen cemaati müritlerini, dönemin sorumlu generalleri, "kazanabiliriz" diyerek orduda bırakmıştır. "Laik" Türk ordusunda bu imtiyaza ancak ve ancak cebinde Amerikan referansı olanlar sahip olabilir. Nitekim cemaatin Amerikan referansı Çillerler, Demireller, Türkeşler, Yılmazlar, Ecevitler için muteber görülümüş, ardından cemaat Erdoğan'la iktidara kadar yükselmiştir. Şimdi "FETÖ'nün siyasi ayağı" tartışması her yapıldığında mesele "tencere dibin kara seninki benden kara"ya geliyor, "oralara girersek işin içinden çıkamayız" diyerek tarafların rızası ile bağlanıp kapatılıyor. Çünkü hepsi Amerikan emperyalizminin uşağı. FETÖ dedikleri ise kendileri gibi Amerikancı, "12 Eylül terör örgütü'nün bir uzantısı.

Gelelim bugüne. Son dönemde Suriye'ye üç defa sınır ötesi harekât düzenlendi. ABD'nin terör koridoruna hançeri soktuk dendi değil mi? Biz ise hayır Türkiye Amerikan beslemesi ÖSO çeteleriyle bir NATO koridoru kuruyor diye uyardık. ABD'nin Suriye özel temsilcisi James Jeffrey, "Astana'nın ipini çekmenin zamanı geldi" diyordu. ABD, Fırat'ın doğusunda Barış Pınarı harekâtında belirli yerlerden çekilerek PYD/YPG sorununu Rusya'nın kucağına attı. ABD, Türkiye ve Rusya'nın arasını açmak için İdlib'teki ilişkileri kullandı. Türkiye'nin bir süredir fiilen kalkan olduğu El Kaide menşeli grupları Astana ve Soçi anlaşması gereği kendi bölgesinden temizlemesi gerekiyordu. James Jeffrey'in "bir süredir uluslararası tehdit oluşturduklarını görmedik" sözleri yaklaşan fırtınanın habercisi gibiydi. Ve şimdi İdlib'te Türkiye'nin askerleri Rus bombalarına hedef oluyor. Libya'da ABD'de Türkiye ihtilaf halinde ama fiilen cephe cepheye gelenler Türk ve Rus askerleri oldu! S-400'lerin kalan parçalarını getirecek gemiler ufukta yok! Türk donanması Akdeniz'de, Amerikan 6. Filosu ise tatbikat yapıyor. Erdoğan Ukrayna'ya askeri yardım yaparak Rusya'ya karşı yeni bir Amerikan cephesine kaydoluyor!

ABD misinayı salıyordu. Erdoğan ve müttefikleri Rusya'dan S-400 alacak kadar açıldı. Astana, Soçi, boru hatları derken Türkiye eksen mi değiştiriyor tartışmaları ayyuka çıktı. Ama pek çoklarının kaçırıldığı şeydi: Erdoğan ve müttefikleri tüm bu zaman boyunca ABD'nin stratejik çıkarlarına aykırı hiçbir adım atmamıştı: Ne NATO'dan çıkmak, ne İncirlik'i kapatmak, ne İsrail'e kalkan olan Kürecik'e dokunmak... Ekonominin damarlarındaki dolar zehrini boşaltmak şöyle düşün, toplam mevduat içinde yabancı para cinsinden mevduatın oranı yüzde 50'yi aşan Türkiye ekonomisi aşırı dozdan ölüm döşğine getirildi!

Oltanın ucunda çırpınmak Türkiye'nin ağzına saplanmış çengeli sadece daha da derine saplar. Artık 68 yıllık bu çırpınışa son vermenin bir zamanı gelmedi mi? Bu millet insan muamelesi görmek ve onurlu bir şekilde yaşamak istiyorsa NATO'dan çıkacak, İncirlik'i, Kürecik'i kapatacak, dolar zehrini boşaltacak, emperyalist ve yerli tekellerin boyunduruğunu atacak. Fabrikalar bankalar devletin, devlet işçinin diyecek. Emperyalist oltanın misinasını kesecek, ağzındaki paslı çengeli tükürüp atacak, emperyalist uşağı partilerden umut beslemeyi bırakacak! İşçi sınıfına güvenecek! Sosyalist, devrimci, anti-emperyalist yolu seçecek!

Filistin Dostları ABD Konsolosluğu önünde haykırdı: "Yüzyılın Anlaşması" adlı zillet, işgal, katliam planına hayır!

Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin Dostları, ABD emperyalizminin başı Trump'ın Siyonist çetenin elebaşı Netenyahu'yu yanına alarak ilan ettiği "Yüzyılın Anlaşması" adlı işgal ve katliam projesini protesto etti. Anlaşmanın açıklanmasının hemen ardından 29 Ocak günü İstinye'de toplanan Filistin Dostları, İstanbul'daki ABD Konsolosluğu önüne yürüyerek burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Devrimci İşçi Partisi de bu açıklamada Filistin Dostları ile birlikteydi. Halkın ve basının büyük ilgi gösterdiği eylemde yapılan açıklamanın bir bölümünü aşağıda yayınlıyoruz.

Biz Ortadoğu halklarının gözündeki bu belgenin tuvalet kağıdı kadar bile değeri yoktur!

Bu paçavra, yüzyıl önce Türkiye halklarına dayatılan Mondros Mütarekesi ile Sevr'in veya İngiltere ve Fransa'nın Ortadoğu'yu aralarında parselledikleri Sykes-Picot'un bir benzeridir. Ancak daha önemlisi, bu paçavra, 1917 yılında Filistin'e yönelik Siyonist göçün başlamasına ve nihayetinde Siyonist İsrail'in kurulmasına izin veren Balfour Deklarasyonu'nun yeni bir versiyonudur.

İşgale değil direnişe ortak ol!

Biz Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin Dostları olarak direniş örgütlerinin mü-

cadelelerinin hangi biçimler altında olursa olsun, her zaman meşru olduğunu savunduk. Şimdi, emperyalizm Filistin halkına böyle bir yeni saldırıya başlamışken, Filistin direniş örgütlerinin ve Ortadoğu'daki tüm anti-emperyalist, anti-Siyonist odakların Filistin halkının haklarını korumak amacıyla girişeceği her türlü eylemin bir kat daha meşru olacağını söylüyoruz. Bu mücadele, bir kanser hücresi olan İsrail yıkılana kadar sürmelidir!

Filistin dostu olmanın gereği Türkiye'nin NATO'dan çıkması, emperyalist üsleri kapatması, İsrail'le ilişkileri kesmesi için mücadeleden geçer

Şimdi, dünyanın dört bir

yanındaki Filistin dostlarının eskisinden de büyük bir çabayla bu plana karşı harekete geçmesi gerekiyor. Biz Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin Dostları olarak, Amerikan emperyalizminin Türkiye topraklarındaki üslerinin kapatılması ve Türkiye'nin NATO'dan çıkması için mücadelemizi sürdüreceğiz. Aynı zamanda bizler bu topraklarda Siyonizmin her türlü faaliyetinin peşinde olacağımızı bir kez daha ilan ediyoruz. Yanıtımız Filistin halkıyla daha fazla dayanışma, Türkiye'nin İsrail'le her türlü ilişkilerinin kesilmesi için mücadele, Siyonist İsrail'e daha fazla boykot ve yaptırım olmalıdır.

Siyasal İslamcılar bastırdı, Erdoğan saldı: Madımak katili affedildi

Cumhurbaşkanı Erdoğan, Sivas Madımak katliamı faili 86 yaşındaki Ahmet Turan Kılıç'ın ağırlaştırılmış müebbet cezasını kaldırarak affetti. Erdoğan'ın af kararı siyasal İslamcı çevrelerin sürdürdüğü, Anadolu Ajansı dahil olmak üzere pek çok mecrada yürütülen yoğun kampanyanın ardından geldi. Siyasal İslamcıların taleplerine kulak veren Erdoğan, mezhepçi siyasetinin bir sonucu olarak yine Alevi halkının duyarlılıklarını, acılarını ve adalet taleplerini hiçe saydı. Erdoğan 2012 yılında Sivas katliamı davası zaman aşımına uğradığında da "milletimiz için hayırlı olsun" diyerek sevincini gizleyememiş, bu kararla içi kan ağlayan Aleviler başta olmak üzere Türkiye'nin emekçi halkının büyük çoğunluğunu milletin içinde saymadığını da ortaya koymuştu.

Cumhurbaşkanı yetkisini kullanmak için 1334 hasta mahpus içinde Sivas katilini seçti

Anayasanın 104. maddesinde "sürekli hastalık, sakatlık ve kocama sebebi ile belirli kişilerin cezalarını hafifletmek ya da kaldırmak" şeklinde cumhurbaşkanına af yetkisi tanınmıştır. Cumhurbaşkanı Erdoğan, bu madde ile Sivas katliamı davası sonucunda idam cezasına çarptırılan, idamın kaldırılmasından sonra cezası ağırlaştırılmış müebbetle çevrilen Ahmet Turan Kılıç'ın cezasını, yaş ve hastalığı bahane ederek kaldırdı ve salınmasını sağladı.

İnsan Hakları Derneği'nin (İHD) 2019 yılı rakamlarına göre 457 ağır olmak üzere 1334'ün üzerinde hasta mahpus bulunmak-

tadır. Ayrıca 2019 yılı Kasım ayı itibarıyla resmi olmayan rakamlara göre cezaevlerindeki çocuk sayısı 780'e ulaştı. Kötü koşullarda hayatını idame ettiren ve sağlık hakkına erişimi kısıtlanan binlerce mahpus, çocuk yaşta hapisanelerde olan yüzler varken hiçbirinin haklı talepleri devlet tarafından duyulmadı. Devlet birçoğu siyasi ve muhalif olan bu mahpusların cezalarına ceza katarken, Erdoğan'ın Sivas katliamı failini affetmesinin insani sebeplerle izahı mümkün değildir.

Erdoğan gittikçe gerileyen, siyasi olarak sıkışan bir pozisyonundadır. Erdoğan'ın gelecekteki tabanı olan İslamcı kitlelerde, Davutoğlu'nun kurduğu parti ile rekabet kızıışmıştır. İslamcı cemahtaki etkisi bilinen Davutoğlu ile

Kötü koşullarda hayatını idame ettiren ve sağlık hakkına erişimi kısıtlanan binlerce mahpus, çocuk yaşta hapisanelerde olan yüzler varken hiçbirinin haklı talepleri devlet tarafından duyulmadı. Devlet birçoğu siyasi ve muhalif olan bu mahpusların cezalarına ceza katarken, Erdoğan'ın Sivas katliamı failini affetmesinin insani sebeplerle izahı mümkün değildir. Erdoğan'ın affi tamamen siyasi bir eylemdir.

Karar insani değil siyasi

rekabet etmek pahasına, Erdoğan milyonlarca insanın yüreğine hançer saplayan bu kararı almıştır. Bir siyasi karar aynı zamanda insani de olabilir. Ama Erdoğan'ın Aleviler başta olmak üzere, oy alma ümidi görmediği insanları yok sayan bu siyasi kaygılarının insani saiklerle ilgisi yoktur. **Affedilen kişi değil, eylemdir.** Yaklaşık iki aydan beri Ahmet Turan Kılıç'ın salıverilmesi için Anadolu Ajansı da dahil olmak üzere siyasal İslamcı basında sistemli bir kampanya düzenlendi. Yapılan haberlerde,

sanık katliamcı değil de suçsuz, yanlışlıkla hapse atılmış yaşlı bir adam olarak göstermeye çalıştılar. Aslında Ahmet Turan Kılıç, bir devlet operasyonu olan Sivas katliamında 7 emniyet görevlisinin tanıklığı, video ve bant kayıtları ile suçu tespit edilmiş, katliamda oynadığı rol kanıtlanmış bir katildir. Hasta mahpusların taleplerinin genel olarak karşılanmadığı bir ortamda affedilen yaşlı ve hasta bir insan değil, o insanın insanlık dışı eylemidir.

tetikleyecektir.

İktidarın mezhepçi ve ayrımcı politikaları sınıf çelişkilerini örtterek sermayeye hizmet ediyor

Nihayet zengin ve yoksul arasındaki uçurumun fazlaştığı, sınıfsal çelişkilerin yoğunlaştığı, işçi ve emekçi mücadelelerinin arttığı bir dönemde sermayenin de mezhepsel, etnik temellerde toplumun bölünmesinden yani kardeş kavgasından fayda sağladığını unutmamalıyız. Erdoğan ve iktidarının mezhepçi siyaseti sermayenin çıkarlarına hizmet ederken tüm halkı birleştirecek mücadele de emekçi sınıflara dayanmak zorunda. Ancak ekmek mücadelesi hürriyet mücadelesi ile buluştuğunda ve mazlumlar zalimlerin iktidarına son verdiğinde, Sivas'ın da 1 Mayıs'ın da tüm diğer katliamların da hesabı sorulacak, ayrımcılığın, mezhepçiliğin, ırkçılığın son bulduğu bir toplum kurulacaktır. Bu yolda, ezenlere, sömürenlere karşı birlik olmak, sınıf olarak mücadele etmek gerekir. Emekçilerin kardeşçe yaşayacağı, ekmek ve hürriyet dolu günler sınıf mücadelesinin örgütlenmesiyle gelecektir.

Bu karar toplumda merhamet değil korku duygusunu arttırmıştır

Sivas katliamının sorumluları yıllardır devlet tarafından korunduğu, dava zaman aşımına uğratıldığı için içindeki yangın sönmeyen Alevi halkı, AKP iktidarının mezhepçi politikaları dolayısıyla bir nefsi müdafaa ruhuna girmiştir. Bu koşullarda, Erdoğan'ın af kararı tarihi katliamlarla dolu Alevilerde elbette ki merhamet değil korku duygularını

"Faiz caiz", "vergi kaçırmak hayırseverlik", "sömürü sünnet", zenginler için ne âlâ memleket!

Kendini İsa Mesih ilân eden eski Refah Partisi milletvekili Hasan Mezarıcı geçen günlerde haramı helal kılma yetkisinin olduğunu söyleyerek alkolü serbest bıraktığını ve tesettürü zorunlu olmandan çıkardığını açıkladı. Tabii ki herkes gülüp geçti. Dalga konusu oldu. Ama aynı günlerde Diyanet İşleri Başkanlığı İslam dinine göre haram olan faizin TOKİ projeleri söz konusu olduğunda helal olduğunu açıklıyordu. Gayet ciddiymi.

Diyanet: "Faizi TOKİ alırsa caizdir"

Açıklama şöyle: "Devletin söz konusu borçlandırmadaki amacı faiz geliri elde etmek değil, aksine ödeme gücünün içindeki vatandaşlarının ev sahibi olmalarına yardımcı olmaktır. Bu nedenle söz konusu projeden yararlanmak caizdir." Peki sosyalist planlamaya dayanarak halka ücretsiz barınma

olanağı sağlayan ülkeler? Kapitalist devlet tefecilik yapınca dinen caiz, sosyalistler halka ücretsiz barınma hakkı sağladığında Allahsız, imansız, dinsiz!

Tarikat şeyhi: "Geçinemiyorum diyen işçinin ücretini düşürmek sünnettir!"

Bir Mevlevi tarikat şeyhi Diyanet İşlerinin bıraktığı yerden alıyor ve fetva veriyor: "Geçinemiyorum diyen işçinin ücretini düşürmek sünnettir!" Demek ki asgari ücreti açığa endeksleyen AKP iktidarı ya da işçinin talebine lokavtla cevap veren MESS, peygamberin izinden gidiyor öyle mi? Bu sözleri söyleyen adamı kendisine Mevlevi diyor diye dünya işlerini bırakmış birisi zannetmeyin. Mustafa Özbağ isimli bu tarikat şeyhi naylon faturadan kesinleşmiş 60 ay hapis cezası nedeniyle cezaevine girmiş birisi.

Kızılay Başkanı: "Vergi kaçırmak başkadır, vergiden kaçınmak başka..."

Elazığ depreminin ardından Kızılay üzerinde yolsuzluk iddiaları yoğunlaşırken, Ankara doğalgaz ihalesini alan Başkentgaz firmasının Kızılay'a 8 milyon dolar bağış yaptığı ortaya çıkıyor. Ne hayırseverlik ama! Ancak 8 milyon doların 7 milyon 925 bin doları Kızılay üzerinden iktidara yakın dini bir organizasyon olan Ensar Vakfı'na aktarılıyor. Peki bu "hayırsever" firma neden Ensar Vakfı'na doğrudan yardım yapmıyor? Çünkü Kızılay kamu yararına dernek olduğu için yapılan yardım vergiden düşülüyor. Böylece aslında devlete gitmesi gereken para Ensar Vakfı'na aktarılarak hazine soyuluyor. Kızılay Başkanı Kerem Kınık'ın özrü kabahatinden büyük: "Vergi kaçırmak başkadır, vergiden kaçınmak başka..."

Emekçi halk için laiklik işte bu yüzden ekmek ve su kadar gerekli

Biri devleti soyuyorsa, parayı ister Çiftlik Bank'ın Tosuncuk'u gibi Uruguay'a götürsün, isterse dini vakfa aktarsın suçtur ve her kim olursa olsun bu suçun hesabını vermektan kaçamaz, kaçamaz! Diyanet İşleri ne etiket takarsa taksın, halkını borç kölesi yapan tefecidir! Alınteri dökerek evine

ekmeğini götüren insanların ücretine göz diken kendine Mevlevi de dese hoca da dese şeyh de dese tufeylidir! Varsa bunların bir dini o da paradır! Sosyalizm kimsenin dinine inancına karışmaz. İşçi sınıfının laikliği para dininin farklı isimler altında halka aşılmasını, sömürü düzeninin dini kılıf içine sokularak meşrulaştırılmasını reddeder.

Ortadoğu - Afrika

Arap devriminin dar geçitleri

Arap ülkelerindeki devrimlerin her biri son dönemde önemli güçlüklerle karşı karşıya kalmış durumda. Arap devriminin bugünkü sorunları devrimci bir önderliğin ne kadar önemli olduğunu bir kez daha gösteriyor.

Sudan

Sudan'da silahlı kuvvetlerin bir bileşeni olan istihbarat ve güvenlik örgütü (genellikle adının İngilizce kısaltması olan NISS olarak biliniyor) çalışanları yeni yılın başlarında bir isyan örgütledi. Gerçek okurları, NISS'in güçlü başkanı General Kuş'u (Gosh) bu sayfalardan tanırlar; Kuş'un sertlik yanlısı bir iktidar adayı olduğunu hatırlayacaklardır. Ama bu seferki isyan, anlaşılabilir Kuş'tan bile bağımsız olarak NISS çalışanlarının tasfiye edilirken kendilerine vad edilen özlük haklarından memnun olmamalarından çıkmış bulunuyor. Yine de Sudan silahlı kuvvetleri içinde farklı yönelişler bulunduğunu, asker-sivil ortak egemenlik konseyinin bile tehditlerle karşılaşabileceğini hatırlatmış oluyor bu isyan. Sudan'da sivil bir rejimin kurulma çalışması kağıt hızıyla ilerlediği için 30 Ocak günü, başkent Hartum'un yanı sıra, Wad Medeni, Gedaref, Kassala, Port Sudan, Atbara ve bir dizi başka kentte kitlesel protestolar düzenlendi. Ama hareket şimdiden bölünmeye başladı bile. Bazı direniş komiteleri eyleme katılmadı. Bu, geleceğe ilişkin çok kötü bir işaret.

Cezayir

Sudan'da sivil rejime geçiş yavaş yürüyor, Cezayir'de hiç yürümüyor. Ordunun adayı Tebbun, büyük ölçüde boykot edilen bir cumhurbaşkanı seçimiyle başa geçtikten sonra hiçbir konuda doğru dürüst bir adım atmış değil. Hirak (kitle hareketinin kendine verdiği ad) 31 Ocak Cuma günü "jübile"sinin yapıldığı, yani 50. kez meydana çıktı. Üç hafta sonra, 21 Şubat'ta birinci yıl dolacak. Kitleler hâlâ canlı ama önderlik yokluğu dolayısıyla hiçbir ciddi strateji uygulanamıyor. "Jübile" yürüyüşünde en çok atılan sloganlar

20'sinde devrimci, 84'ünde devrimci. Cezayir'in ulusal kurtuluş mücadelesi Cemile Buhired 50. Cuma'da da yürüdü.

"Devle medeniyye, mâşi askeriyeye!" ("Sivil devlet, askeri değil!") ve "Kulna el-isabe truh!" ("Bütün çeteler defolsun!") idi. Bunlar Hirak'ın nihai hedefi. 50 hafta sonra bunlarda ısrarcı olmak elbette güzel, ama oraya nasıl gidileceği konusunda hiçbir anlaşma yok. Hirak kendini örgütlemeye de olmayacak. Halk "Yüzyılın Planı" rezaletine karşı Filistin'e sahip çıktı. En çok atılan üçüncü slogan "Filistin şühedâ" ("Şehit Filistin") idi. Oysa Tebbun, Cezayir devletinin politikasını değiştirerek tarihte ilk kez Kudüs'ü değil "Doğu Kudüs"ü savundu! Gericilik bu konuda da teslimiyet getiriyor!

Lübnan

Kanada'dan ve Finlandiya'dan sonra bir Ortadoğu ülkesi de halkın gönlünü kabinedeki genç kadın bakan sayısı ve görüntüleriyle çelmeye çalışıyor. Lübnan devrimi de önderliksiz yalpalamaya başladı. Yeni başbakan eski bakanlardan olduğu halde, hareketin bir bölümü "bu kabineye şans verelim" demeye başladı. Yok bakanlar akademisyen ve serbest mesleklerden gelen denenmemiş insanlarmış, yok Ortadoğu'da kabinenin yüzde 30'u ilk kez kadınlarmış, bu tür gerekçeler ileri sürü-

yor. Aynı hırsız takımının temsilcisi olan bir başbakana "hayır" diyen kitle yalnız kalıyor, polis saldırısına uğruyor, geri adım atmak zorunda kalıyor.

Irak

Irak'ta ise sorun başka. Orada devrim kampı yeni başbakana güçlü biçimde karşı çıkarak hükümet kurdurtmadı ama ABD'ye karşı tutum, hareketi ciddi şekilde zayıflattı. Geçen yılın sonunda Yeşil Bölge'deki ABD elçiliğinin kuşatılması ile başlayan, Süleymani'nin öldürülmesi ile büyük bir sıçrama yapan kriz, devrim kampını fenersiz bıraktı. Süleymani öldüğünde, belki bir azınlık olarak ama bayram yapanlar bile oldu. Devrim kampının İran yağmurundan kaçarken ABD dolusuna tutulması, Irak devrimini çözülmeye bile götürebilir. Süleymani'nin ölümünden sonra kudretli Şii molla Mukteda es Sadr'ın çağrısıyla, iki milyon Iraklı'nın katılımıyla ABD'nin Irak'ı terk etmesi için yapılan yürüyüş, devrimin Bağdat'taki merkezi Tahrir'i gölgede bıraktı.

Devrimci bir önderliğin belirleyici önemini anlayamayanlar, Arap devriminin bugünkü sorunlarına biraz dikkat etseler onlar için iyi bir ders olur.

Asya

Hindistan'da tarihi genel grev

Hindistan bir süredir işçi sınıfı mücadelelerinin yükselişine sahne oluyor. Bunun doruk noktalarından biri 8 Ocak'ta yaklaşık 250 milyon işçinin katıldığı genel grevle yaşandı. Grevin büyüklüğünü anlamak için bunun neredeyse Hindistan'da her 4 yetişkinden birine, dünyadaysa her 20 yetişkinden birine denk düşüğünü belirtelim. 8 Ocak grevi, tarihte tek bir gün içinde en fazla kişinin katıldığı genel grev oldu. Hayatı durduran grev, 10 büyük işçi sendikasının yanı sıra köylülerin kitle örgütlerinin çağrısıyla düzenlendi. Öğrenciler de dersleri boykot ederek eylemlere katıldılar.

73 milyon işsiz bulunduğu ülkede hayat pahalılığı almış başını gidiyor. Bununla kol kola biçimde işçilerin hakları budanıyor ve hükümet büyük çaplı özelleştirmelere girişiyor. Bilhassa köylüler borç içinde yuzyüyor. Bu koşullarda grevcilerin haklı talepleri ise şunlar oldu: asgari ücretin artırılması, herkese sosyal güvenlik hizmeti sağlanması, pahalılığın dizginlenmesi, işsizliğe çare bulunması, işçi emekçi düşmanı yasaların geri çekilmesi, özelleştirmelere son verilmesi, taşeron çalışmanın kaldırılması ve köylülerin borçlarının silinmesi.

Ülkenin başındaki Narendra Modi, Hindu milliyetçisi BJP'nin üyesi. Modi gittikçe sıkılaştıran bir baskı rejimi uyguluyor. Hükümet partisinin paramiliter gücü durumundaki faşist çeteler, sık sık Müslüman azınlığa yaptıkları saldırıların yanına üniversite harç zamlarını protesto eden öğrencilere dizginsiz bir şiddet uygulamayı da ekledi. Grevci işçiler sadece ekonomik taleplerle yetinmeyerek bütün bu baskılara da karşı çıktılar. Hindistan işçi sınıfı, ülkemizde de benzer dertlerden muzdarip emekçi halka izlenmesi gereken yolu gösteriyor.

Avrupa

Fransa'da grev masada satılma tehlikesiyle karşı karşıya

Fransız işçi sınıfı, başta da sınıfın son yıllardaki öncü kesimi olarak demiryolu işçileri, iki aydır kahramanca bir mücadele veriyor. Fransız ekonomisinin sınırsız sistemini oluşturan demiryolları ve Fransa'nın kalbi olan Paris'teki metro sistemi bir buçuk ay boyunca adeta işlemedi. İşçi sınıfının mücadeleci taburları ellerini şaltere uzatıp sokakları doldurunca, dünyanın en büyük devletlerinden birinde hayatın haftalarca durma noktasına gelmesi, hem 21. yüzyılda işçi sınıfının gücü hem de mücadelenin açtığı olanaklara dair çok öğreticiydi.

Fakat süreç henüz sonlanmamış olsa da, sahada güç dengelerini kendi lehine değiştirmeyi başaran işçi sınıfının ilerlemesi adeta masa başında sendika bürokratlarınca satılmaktadır. Bunun emareleri zaten bütün grev döneminde görülmüştü. Grevde etkin olan dört büyük sendika konfederasyonundan CFDT ve UNSA, daha grev üçüncü haftasında, "Noel ateşkesi" bahanesiyle grevi bırakmaya yeltenmiş, CFDT'de demiryolu sendikasının, UNSA'da ise bizzat işyeri komitelerinin masaya yumruğu vurmasıyla bu grev kırıcılık girişimi yenilgiye uğramıştı.

Şimdi sendika bürokrasisi daha sinsi bir girişimde bulunmaktadır. Grevi tek darbeye bitirme çabası sonuçsuz kalınca, adeta grevi zamana yayılmış biçimde kan kaybederek ölüme terk etmeye çalışıyorlar. İki aydır maaş almamaya grevde olan işçilerin asgari ihtiyaçlarını karşılamak için, Fransa'nın varlıklı sendika konfederasyonları banka hesaplarını açmayı ve daha da korkuncu, bir grev kasası oluşturmayı

reddediyorlar. CGT konfederasyonunun Genel Başkanı Philippe Martinez, kendisine grev kasası konusunda ne yapacakları sorusunu yönelten gazetecilere "grev kasamız yok" demekle yetinip, cevap vermekten kaçınmaktadır. CGT'nin bilişim işçileri sendikasının, konfederasyondan bağımsız olarak internet üzerinden yaptığı kampanya 3 milyon avronun üzerinde para toplamışsa da, grevin ebatları düşünüldüğünde bu ne yazık ki çare olmamaktadır. Grevci birçok işçi, en azından kiralarnı ödeyebilmek için, istemeden de olsa grevi bırakmak zorunda kalıp, biraz durumlarını toparlayıp greve geri dönme planları yapmaktadır.

Bu şartlar altında grevin cephe hattını oluşturan demiryolu ve metro işçilerinin grevleri sönmülmeye başlamıştır. Çok gecikmeli olarak limanlar ve enerji sektörü gibi bazı sektörleri de sahaya süren sendikaların bu hamlesi, cephe hattının çöktüğü durumlarda yalnızca sembolik olma riski taşımaktadır. Yine de mücadeleye yakın zamanda giren bu sektörler, grevin tekrar ayağa kalkması için de bir potansiyel oluşturmaktadır. Hem hükümetin üzerinde baskının sürmesi hem de grevin çapının genişlemesi önemli bir avantaj olabilir. Bu şartlar altında, tabandan gelecek baskıyla sendikaların kasalarını açması, grev motivasyonunu koruyan demiryolu işçilerinin tekrardan güçlü taburlarla mücadeleye girmesini ve bu sefer yanlarında çok daha fazla sayıda sektörü bulmasını sağlayabilir. Aksi takdirde, işçilerin dövüşerek kazandıklarını, bürokratlar masada patronlara terk etmiş olacaktır.

Latin Amerika

Kolombiya'da bir genel grev daha

Latin Amerika bir süredir Haiti, Ekvador, Bolivya ve Şili'de büyük halk hareketlerine sahne oluyordu. Kolombiya da bu kervana katılmış durumda. 21 Ocak'ta on binlerin katıldığı bir genel grev örgütlendi. Böylece Kasım ayından beri emekçiler dördüncü kez genel grevle ülkeyi sarsmış oldu. Gösterilerde hükümetin ekonomi politikalarının

yanı sıra işsizlik, yolsuzluklar ve yoksul köylülüğe dayanan FARC gerillaları ile barış sürecinde yaşanan tıkanıklıklar protesto edildi. Polis eylemlere saldırsa da göstericiler direnerek baskılara karşı koydu. Eylemcilerin taleplerinden biri de bizdeki çevik kuvvete denk düşen eli kanlı polis birimi ESMAD'ın dağıtılması oldu.

Kanlı Pazar: Emperyalizmin fedailerinin kirli tarihi

ABD'nin 6. Filo'sunu İstanbul'a demirlemesini protesto etmek için 16 Şubat 1969 Pazar günü Taksim Meydanı'nda toplanan devrimci gençlik, bir katliamın hedefi oldu. Kanlı Pazar olarak akıllara kazınan bu gün; yükselmekte olan devrimci ve anti-emperyalist mücadeleyi bastırmak üzere, Komünizmle Mücadele Derneğinin ve Milli Türk Talebe Birliğinin (MTTB) düzenlediği, sonucunda iki devrimcinin hayatını kaybettiği, yüzlercesinin ise yaralandığı, 60'lı yıllarda karşı devrimin en çok iz bırakan katliamıdır.

Katliamın arka planı: Devrimin ve karşı devrimin yükselişi

Türkiye'de 1960'lı yıllarda devrimci hareketin anti-emperyalist karakteri, bu mücadelede önemli bir sembol haline gelmiş 6. Filo eylemlerinde kendini göstermiştir. 1967 Haziranı'nda 6. Filo karşıtı ilk eylemler düzenlenmiş; aynı yılın Ekim ayında, Amerikan donanmasına ait 6. Filo'nun İstanbul'a tekrar demirlemesi üzerine yapılan kitlesel bir miting sonucunda tek bir Amerikan askeri karaya adım dahi atamamıştı. Kasım ayında Kıbrıs mitinginde Amerikan bayrakları yakıldı. 1968 yılına gelindiğinde ise dünyadaki gençlik mücadelesinin de kitleselleşmesi ve 68'deki devrimci dalganın da etkisiyle Temmuz ayında 6. Filo'nun askerleri bu savaşa denize dökülmüş, 6. Filo İstanbul'dan ayrılmak zorunda kalmıştı. Kasım ayında Türkiye'ye ABD büyükelçisi olarak atanan "Vietnam Kasabı" lakaplı Robert Komer'in gelişi protestolarla karşılanmıştı. Bu protestolardan en önemlisi ise 1969 yılının Ocak ayında Komer'in arabasının ODTÜ ziyareti sırasında devrimci öğrenciler tarafından yakılması oldu.

60'lı yıllardaki bu devrimci yükseliş ve gençliğin gitgide radikalleşen, kitleselleşen ve büyüyen anti-emperyalist mücadelesi karşısında karşı devrim de örgütleniyor, gericilik boy gösteriyordu. MTTB ve Komünizmle Mücadele Derneği gibi örgütlerde faşist, siyasi islamcı gruplar faaliyetlerini arttırıyor.

1969 Şubatı'nda 6. Filo'nun tekrardan İstanbul'a "ziyaretiyle" birlikte devrimci gençliğin 16 Şubat'ta "Emperyalizme ve Sömürüye Son" mitingi düzenlemeye karar vermesi üzerine, karşı devrim güçleri harekete geçiyordu. 14 Şubat günü Komünizmle Mücadele Derneği, Milliyetçi Hareket Partisi ve Adalet Partisi tarafından "Bayrağa Saygı" mitingi düzenlendi. Mitingin yapılma sebebi ise Dolmabahçe'ye demirlemiş olan 6. Filo'ya karşı eylemleri düzenlemek için İTÜ yurtlarında hazırlık yaparken polis tarafından öldürülen Vedat Demircioğlu'nun Beyazıt Kulesi'ne resminin asılmasıydı.

Mitingde "Vedat Demircioğlu bayrağı" lanetleniyor, Komünizmle Mücadele Derneği başkanı İlhan Darendioğlu "Memleketi ihanet eden bu hainleri toprağa gömme zamanı gelmiştir." diyerek emperyalizmin işbirlikçiliği rolünü sahipleniyor, Pazar günü yapılacak miting için katliam çağrısı yapıyordu. 16 Şubat günü Mehmet Şevket Eygi Bugün gazetesinde "Cihada hazır olunuz" başlığıyla yayınladığı yazıda "Müslümanlar ile kızıl kâfirler arasında topyekûn savaş kaçınılmaz hale gelmiştir." diyerek mitingde savaş çağrısında bulunuyordu.

İşte, Kanlı Pazar'a böyle bir

Emperyalizmin işbirlikçilerine karşı, devrimci ve anti-emperyalist bir çizgide mücadele etmeden, Kanlı Pazar'ın da, diğer bütün karşı devrimci katliamların da, karşı devrimci çetelerin de hesabı sorulamaz. Bunu vurguluyoruz, çünkü bugünlerde, bu karşı devrimci kampa anlaşmaktan, uzlaşmaktan, ittifak yapmaktan bahsediliyor. Oysa devir, emperyalizmin suç ortaklarından hesap sorma, 68 devrimci gençliğin anti-emperyalist mücadeleye bayrağını tekrardan yükseltme devridir. Devir, emperyalizme ve emperyalizmin fedailerine karşı mücadele etme devridir.

tarihsel süreç içinde gidildi: Devrimin ve karşı devrimin yükselişi.

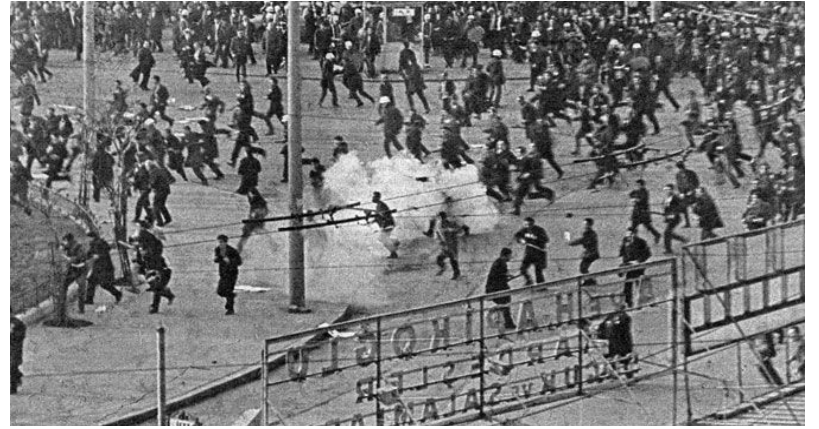
Sahte anti-emperyalizmin gerçek yüzü

16 Şubat Pazar günü miting için alana giren devrimci öğrencilere gericiler Taksim Meydanı'nda saldırmış, iki kişiyi öldürmüş, 200 kişiyi ise yaralamıştı. Bu sırada alanda bulunan polisler, en küçük bir müdahalede bulunmadıkları gibi gericilere silahlar temin ediyorlar, katliamın ertesinde Genç Sinemacılar

Grubu'nun bütün olayı filme almasına rağmen filmin gösterimi dönemin başbakanı Süleyman Demirel tarafından engellendi, mecliste ise konusu adeta geçiştirildi. Nitekim filmde polisin ve devletin üstlendiği rol, her şey apaçık ortadaydı.

Kanlı Pazar katliamı, bugün de iktidarın, burjuva muhalefetinin hamasi nutuklardan öteye geçemeyen anti-emperyalist söylemlerinin, dış güçlere karşı vatan savunması edebiyatının gerçek yüzüdür, kirli tarihleridir. Nitekim katliamın örgütleyicilerinden olan MTTB'nin içerisinde bir dönem yer almış Recep Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül,

Bülent Arınç, Ahmet Davutoğlu, Numan Kurtulmuş gibi isimler, o gün olduğu gibi bugün de emperyalizme hizmet etmeye devam ediyorlar. Yani tablo dün de bugün de aynıdır; söz konusu emperyalizme hizmet olduğunda, iktidar ve burjuva muhalefeti tarafından atılan hamasi nutuklar bir tarafta kalır, öbür tarafta ise apaçık gerçekler.

Liseli bülteni Sınıf'ın 13. sayısı çıktı!

Liseli bülteni *Sınıf*'in Ocak-Şubat 2020 tarihli 13. sayısı "Emperyalizmi yeneceğiz!" şiarıyla yayınlandı. Yalnızca liselilerin değil bütün gençliğin problemlerini dile getiren bülten, memleketinde ve dünyada olup bitenleri de sayfalarında işliyor ve mücadele çağrısını yineyor.

Bu sayının ilk yazısı Türkiye'nin en büyük özel eğitim kurumlarından biri olan Doğa Koleji'nde yaşananları ele alıyor. Doğa Koleji örneğinden yola çıkarak, iktidarın eğitimi özelleştirerek piyasa kurallarına tâbi kılma politikalarının çökmeye mahkûm olduğunu belirtiyor. Çözüm önerisi olarak ise kamulaştırma sloganını yükseltiyor.

Doğa Koleji yazısını takip eden yazı ise staj adı altında sömürüye maruz kalan ve meslek lisesi eğitiminin yetersizliklerini anlatan bir turizm lisesi öğrencisinin *Sınıf*'ta

yayınlanmak üzere yazdığı mektubu. Mektup tüm liselilere sesleniyor ve "rakip değil yoldaş olalım" diyor.

Bültenin üçüncü yazısı ise 2019 yılında dünyada yaşanan isyanları ve devrimleri konu alıyor. Dünyanın dört bir yanında ayağa kalkan halkları ve iktidarları deviren devrimleri selamlıyor. 2020 yılının sosyalist devrimleri doğurması için birlik olmanın ve mücadele etmenin önemine değiniyor. 51 yıl önce ODTÜ'de devrimci gençlerin, CIA ajanı Komer'in arabasını ters çevirerek ateşe verdiği eylem de bu sayfalarda işleniyor. *Sınıf*'o gün ODTÜ'de yakılan anti-emperyalist ateşi yangına çevirmek için gereken iradenin bu topraklardaki köklerine işaret ediyor.

Sınıf'ın sayfalarında bir de gençliğe çağrı yazısı var. Memleketin en yakıcı problemlerine dik-

kat çeken yazıda asgari ücretten depremlere, grev gündeminden öğrenim kredisi borçlarına kadar birçok mesele işleniyor. Yazıda bu sorunlara ve baskılara karşı verilen mücadelelerin gençlik tarafından görülmesinin gerekliliğine vurgu yapılıyor. Liseli, üniversiteli, işçi ve işsiz gençlerin mücadeleye girmesi gerektiği; asıl o zaman bu düzeni değiştirmek için gereken gücün kendilerinde var olduğunun farkına varacakları işleniyor.

Bültenin son yazısı ise bir tiyatro incelemesi. Bu yazıda Nâzım Hikmet'in İvan İvanoviç var mıydı, yok muydu? eserinin tanıtımı yapılıyor. Nâzım bu eserinde, Sovyet bürokrasisine ilişkin tespitlerde bulduktan sonra bürokrasinin yenilgisi için işçi sınıfının mücadelesinin kilit bir noktada durduğunu anlatıyor.

Engels 200 yaşında Marx'ın silah arkadaşı

Friedrich Engels (1820-1895), işçi sınıfının uzun vadeli ve genel çıkarlarının ifadesinden başka bir şey olmayan komünist hareketin iki kurucusundan biriydi. Marx'tan iki yaş küçüktü. İki yıl önce Marx'ın 200. yaşını kutlamıştık, şimdi de onun için kutluyoruz. Tarihin gördüğü en büyük dâhilerden biri olan Engels, müthiş bir alçakgönüllülükle, kendini hep Marx'ın yardımcısı olarak tanımladı. Bu yüzden geleceğe kalan da bu bakış açısı olmuştur.

İki devrimci düşünür, hem pratik devrim mücadelesinde hem de teorik çalışmalarında devamlı birbirleriyle diyalog içinde olmuş, kâh birlikte yazmış, kâh birbirlerinden esinlenmiş, daima aynı örgüt içinde, barikatların aynı safında mücadele etmişlerdir. İlk ortak yapıtlarını (*Kutsal Aile*) 1845 yılında yayınlamışlardır. 1848'e kadar iki başka ortak yapıtları daha gün yüzünü görmüştür: İdealist bir dünya görüşünden kopuşlarının ilk büyük teorik ürünü olan *Alman İdeolojisi* ve en önemli politik metinleri olan *Komünist Manifesto*.

Bu tarihten sonra da o kadar ortak çalışmışlardır ki, kimi zaman Marx'ın adıyla bilinen çalışmaların aslında Engels'in ürünü olduğu sonradan öğrenilmiştir. Kimi zaman da birinin bir kitabının, ötekini almış olduğu kapsamlı notlar üzerine inşa edilmiş olduğu açığa çıkmıştır. Marx ile Engels arasında ne "fikri mülkiyet hakları" vardır, ne de bilimsel "aşırımcılık"! Çünkü onlar sadece "fikir arkadaşı" değildiler, "silah arkadaşı"dır.

Hem Deniz hem Lenin

Bazıları Marx ile Engels'in "işin teorisini" yaptığını, devrimin ve devrimci örgütlenmenin ise Lenin'in işi olduğunu sanır. Hiçbir şey gerçeğe bu kadar aykırı olamaz. Komünizmin kurucu atalarının, birlikte, tarihin gördüğü en büyük teorisyenler olduğu ortadadır. Ama bu teorik faaliyetin bütün amacı proletarya devrimine ışık tutmasıdır. Yani bu iki dost, devrimci oldukları için dü-

şünür olmuşlardır.

Devrimci faaliyetlerinde en önemli deneyim, 1848-49 Alman devrimi içerisinde olmuştur. Komünist Birlik (Liga) adı altında inşa ettikleri uluslararası örgüt ve bu örgütün benimsediği program olan *Komünist Manifesto*, Almanya'da Marksizmin ilk devrim sinavının temeli oluyordu. Marx'ın silahı, ellerindeki gazete olan *Neue Rheinische Zeitung*'du. Onun aracılığıyla devrimi işçi sınıfının hegemonyası altına sokma mücadelesi veriyordu. Engels ise örgütlenme işleriyle ilgileniyor, güney Almanya'da devrim ile karşı-devrim arasında silahlı çatışma

Bir ömür boyunca, bana uygun düşen işi yaptım, yani ikinci keman oldum; doğrusu alnımın aklıyla, az-çok bu işin üstesinden geldiğime inanıyorum. Ve Marx gibi olağanüstü bir birinci kemana sahip olduğum için mutluyum.

Engels

patlak verdiğinde elde silah üç muharebeye katılıyordu. Genç Engels, Deniz'lerin atasıydı!

Olgun yaşındaki Engels ise, yine Marx'la birlikte, onlarca yıl boyunca aynen Lenin gibi sabırlı bir proletarya partisi inşası sürecinin mimarı. Alman devrimi Marksizmin devrimde sınanması ise, 1864'te kurulan Birinci Enternasyonal de Marksizmin işçi sınıfı hareketi üzerinde hegemonya kurmasının zorlu sürecini temsil eder. Marx Avrupa ve Kuzey Amerika'da milyonlarca işçinin desteğini alan bu örgütün tartışılmaz önderidir. Engels 1870'te emekli olana kadar Manchester'dedir. Ama oradan bile Enternasyonal'in Akdeniz örgütlerinin sorumluluğunu yürütür. 1870'ten sonra ise Londra'ya taşınır ve Marx teorik çalışmalarına daha fazla zaman bulabilirdi diye Enternasyonal'de onun üzerine düşen bütün pratik işleri üstlenir "ikinci keman". Alman devriminden sonra tari-

hin ilk proletarya iktidarını yaratacak olan Paris Komünü'nü de (1871) beraber karşılarlar.

Marx'tan sonra

Marx 1883'te erken sayılacak bir yaşta (65) ölünce, Engels onun yardımcısı olmaktan çıkar, hem o hem kendisi olur! Alman sosyalist hareketinin yanı sıra bütün Avrupa ülkelerinde ve ABD'de sosyalist örgütlenmeyle ilgilenir. Adım adım yükselmekte olan oportünizm ve revizyonizm ile ilk savaşı da odur. Buna paralel olarak teorik çalışmalarını da sürdürür. "İkinci keman" olarak hayatının en büyük görevini bu aşamada yerine getirir. Marx'ın ömrü başyapıtı *Kapital*'in tamamını yayınlamaya elvermemiştir. Yalnızca birinci cilt 1867'de yayınlanmıştır. Engels devasa bir iş üstlenerek ikinci ve üçüncü ciltlerin editörlüğünü yapar ve bunları yayımlar.

Bu, kendi yapıtını ihmal etme pahasına yapılmıştır. Doğanın diyalektiği konusundaki kitap taslağını hiçbir zaman kitaplaştıramaz. Engels gerek Marx hayattayken gerek onun ölümünden sonra Marksizme en büyük katkıların bazılarını yapmıştır: *Anti-Dühring*, onun içinden bir parça olan *Ütopik ve Bilimsel Sosyalizm*, kadın sorununa Marksist

yaklaşım bakımından dev önem taşıyan *Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni, Konut Sorunu, "Tarihte Zorun Rolü", "Otorite Üzerine"* ve askerlik sanatı üzerine çalışmaları eşsiz değerdedir. Marx öncesi dönemde, 20'li yaşlarının başında kaleme almış olduğu *İngiltere'de İşçi Sınıfının Durumu ve Ekonomi Politikin Eleştirisinin Anahatları* da Marx ile yarışır bir deha ile karşı karşıya olduğumuzu yeniden ortaya koyar.

Bu yüzdendir ki Marx, ortak çalışmaları hakkında şöyle demiştir: "Biz [Engels ve ben] ortak bir plan doğrultusunda ve ön mutabakat uyarınca çalışıyoruz." Engels'e de aynen onun gibi alçakgönüllülükle bir mektubunda şöyle yazmıştır: "Senin de bildiğin gibi: 1) Her konuda daima geç kalırım ve 2) her zaman senin ayak izlerini takip ederim." Kim birinci keman, kim orkestra şefi, spekülasyona hiç gerek yok. Marx ve Engels tektir, bütündür.

Erkek egemen kapitalizmin barbarlığına karşı emekçi kadınlar en öne!

Devrimci İşçi Partisi olarak, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşırken, tüm emekçi kadınları dünyadaki kız kardeşleriyle birlikte, erkek egemen kapitalizmi yıkmak üzere mücadeleyi bir adım daha ileriye taşımaya çağırıyoruz. Kapitalizmin dünya çapında yarattığı krizlere, savaşlara ve barbarlığa son verecek tek güç işçi sınıfıdır. Bu sınıfın önünde de elbette, bu düzenden en çok muzdarip olan emekçi kadınlar olacaktır.

Kapitalizmin dünya çapında on yılı aşkın süredir yaşadığı derin bunalım, baskısını en çok kadınlar üzerinde hissettiren aynı zamanda kadınları dünyanın dört bir yanındaki kitlesel mücadelelerin de en ön saflarına itiyor. Şili'den Hindistan'a, Fransa'dan Sudan, Cezayir, Lübnan, İran ve Irak'a kadar birçok coğrafyada kadınlar; emperyalist kapitalizmin dayattığı barbarlık koşullarına karşı mücadele ediyorlar. Dünyanın her yerinde artan şiddete, tecavüze, kadın cinayetlerine, yoksulluğa, baskı rejimlerine ve emperyalist savaşlara karşı mücadelenin kimi yerlerde sembolü haline geliyorlar; kimi yerlerde ise, örneğin Sudan'da ve Cezayir'de olduğu gibi, ön saflarda kendilerinin ve coğrafyanın yaşamını değiştiriyorlar.

Tüm dünyada olduğu gibi, ülkemizde de kadınlar, başta kadın cinayetleri ve güvencesiz çalışma olmak üzere pek çok başlıkta mücadeleyi sürdürüyor. Erkek egemen kapitalizme ve onun ülkemizdeki yürütücüsü olan istibdad rejimine karşı bu düzenden en çok zarar gören emekçi kadınlar mücadelenin en ön saflarında yerlerini alıyorlar. Çünkü bu düzen kadınları ucuz ve esnek iş gücü olarak kullanıyor. Erkeklerle aynı işi yapan kadınlar daha düşük ücrete, güvencesiz olarak çalışıyor. Ekonomik krizde ise işini ilk kaybeden, işsizlikle ilk olarak karşı karşıya gelen, kadınlar oluyor. Çalışma hayatındaki bu eşitsizlik evde katlanarak sürüyor. Ev işleri, yaşlı ve çocuk bakımı, kısacası emek gücünün kapitalizm için yeniden üretimi kadınlar tarafından bedelsiz olarak yapılıyor. Kapitalizm kendisi için son derece kârlı olan bu durumu sürdürülebilmek için ise dünyanın her yerinde olduğu gibi ülkemizde de şiddetle, tecavüzle kadınları baskı altında tutmaya çalışıyor.

İstibdadın kadınlar üzerindeki baskısı ise kendini en çok son yıllarda ciddi oranda artan kadın cinayetlerinde gösteriyor. 2014 yılında 294 olan kadın cinayeti sayısı, her yıl artarak 2019'da 474'e ulaştı. Bu artışa

sebebi olan erkeklerin tek tek ruh durumundaki bozulmalar değil, iktidarın kadın düşmanı politikalarıdır. Tecavüz ettiği çocuk ile evlendiği takdirde failin cezasını erteleyen tecavüz yasasını tepkilerin az olacağı bir anda, fırsatını bulduğunda geçirmek üzere bir kenarda bekletmesidir. Boşanmaları engellemek için kadınları yoksulluk ve şiddet kısılcığında bırakacak şekilde nafaka kısıtlamasını sürekli gündemde tutmasıdır. Uzun ve çoğunlukla kadının aleyhine tarafsız olmayan yargı süreçleridir. "İş bulamıyoruz" diyen EYT'liye Erdoğan'ın "Kocan ne iş yapıyor" diye cevap vermesidir. Medyadan ders kitaplarına kadar kadınların yerinin ev, işinin annelik olduğu yönündeki söylemlerdir.

Ancak istibdadın baskısına karşı kadınlar da boş durmadı. Başta tecavüz yasası olmak üzere kadınların aleyhindeki yasa tasarıları son dönemde her defasında kadınların mücadelesine takılmıştır. Buna karşılık, eksiklikleri olmakla birlikte, 6284 sayılı Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun'un uygulanmasına yönelik genelge kadınların mücadelesi sonucunda çıkarılmıştır. Pek çok kadın cinayeti davasında kadınların mücadelesi yargı üzerinde baskı kuruyor, sonuçları belirliyor. Devletin kadınları korumamasının karşısında kadınlar öz savunma örgütlenmeleri şiarını yükseltiyor. Tekstilden metal sektörüne emekçi kadınlar sendikali ve güvenceli çalışmak için; insanca bir yaşama yetecek, eşit işe eşit ücret için işçi sınıfının önünde mücadele ediyor.

Devrimci İşçi Partisi olarak, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşırken, tüm emekçi kadınları dünyadaki kız kardeşleriyle birlikte, erkek egemen kapitalizmi yıkmak üzere mücadeleyi bir adım daha ileriye taşımaya çağırıyoruz. Kapitalizmin dünya çapında yarattığı krizlere, savaşlara ve barbarlığa son verecek tek güç işçi sınıfıdır. Bu sınıfın önünde de elbette, bu düzenden en çok muzdarip olan emekçi kadınlar olacaktır.